XXXIV. ÉVFOLYAM, 37. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1978. SZEPTEMBER 14.

Ludas Matyi

Hegedűs István rajza

MAGYAR ROBINSON

– Először is összetákolunk egy kis pálinkafőzőt!

KEDVES LUDAS!

BOSSZANKODÁS SZÁZÖTVENÉRT

1

CSAK EGY SZÁMMAL TÉR EL…

Két napja sincs forgalomban az új telefonkönyv, amikor szerény ismeretségi körömből ketten is panaszkodnak, hogy abban hibásan szerepel a telefonszámuk. Igaz, hogy nem sok az eltérés *csak egyetlen szám.*

Egy harmadik ismerősömet, régi bérlő, viszont egészen kifelejtették.

Nem tudom, hogy hány név szerepel a telefonkönyvben, de azt hiszem, nem sokat tévedek, ha ezt

a három, általam tudott „enyhe tévedést", megszorzom ezerrel.

A Budapesti Távbeszélő Igazgatóság a „Tisztelt Előfizetőkhöz, Ügyfelükhöz" írt köszöntőjét így fejezi be:

„A könyv összeállításával, szerkesztésével, a Tudnivalókkal kapcsolatos észrevételeit megköszönjük, amelyeket a következő kiadásnál messzemenően figyelembe veszünk."

Helyesebb lett volna valahogy így zárni az üdvözletet:

„Kérjük, hogy ellenőrizze az önre vonatkozó adatokat, közölje a tapasztalt hibákat, illetve hiányosságokat, amelyek alapján sürgősen hibajegyzéket, pótlást állítunk össze, és azt minden előfizetőnknek, ügyfelünknek díjmentesen elküldjük."

Még nem késő, még fölszólíthatják erre a telefonbérlőket, még „messzemenően figyelembe vehetik" fölszólalásaikat, de nem a következő kiadás messzeségében, hanem a közeljövőben.

Ez a legkevesebb, amit a tisztelt előfizetők, ügyfelek a 150 forintjukért elvárnak.

S. L.

2

ITT A POSTA, HOL A POSTA?

Nem tudja a posta, hol a posta? Éppen ő, a posta felejtette el, hogy a József körút 8. alatti egykori fiókja sok-sok éve megszűnt már, hogy oda hoszszú-hosszú ideje nem kézbesít már se levelet, sem egyebet magának? Két olvasónk is — *Beszeda László*, Bp., Kulich Gy. tér 4. 1089, és *dr. Kiss Lászlóné*, Bp. — panaszkodott. Megkapták az 1978. évi kétkötetes telefonkönyv átvételi lehetőségéről szóló postai értesítést. A nyomtatvány felsorolja, hol mindenütt vehető át az új telefonkönyv. Egyebek közt a József körút 8. alatti postahivatal — *immár régen nem létező!* — címe is szerepel a listán. (A József körúton egyébként csak-

ugyan van postahivatal, a telefonkönyvet ott valóban árusítják is —, csakhogy ez a 37—39. szám alatt van!) Lapunk zártáig csak két olvasót fogott el annyira a méreg, hogy tollat ragadott és panaszos levelet írt nekünk, de elképzelhető, mennyivel nagyobb volt a bosszankodók száma, mindazoké, akik hittek a nyomtatványnak és a József körút 8-ba mentek — hiába!

A SEMMIÉRT IS FIZETNI

Ez lehet a szolgáltatóipar új szolgáltatása? Hogy a szolgáltatás megtagadásáért, vagyis a semmiért is fizetni kell? Mert a Gelka pécsi, Fekete gyémánt téri szervizének emberei kijöttek ugyan lakásomra beteg mosógépemhez, de megjavítani a gépet nem voltak hajlandók, csak 20 forintot követeltek. Előzőleg telefonon mindent részletesen elmondtam nekik: miért nem akkor tagadták meg a segítséget? Talán, mert telefonon hiába kérnének 20 forintot a semmiért? Utóbb kiderült, mennyire nem lehetetlent kértem tőlük. Magam vettem meg a szükséges csapágyat, magam be is szereltem, mosógépem azóta is kifogástalanul működik és még csak fel sem számítottam érte semmit magamnak, pedig nem megtagadtam, hanem elvégeztem a szolgáltatást!

Dr. Csatlós Loránd
Pécs, Anna u. 13. — 7621

KEDVEZMÉNY, CSAK SZERENCSÉSEKNEK

Egy hónapig tartott a kedvezményes fűtőolajvásárlás. Élethalálharc volt minden töltőállomáson az olajért. Sok kocsi hajnalban odaállt már, hogy hozzájusson. Az is megesett, hogy többórás várakozás után kijelentették: elfogyott. Volt, akinek sikerült 40-50 mázsát szerezni, központi fűtéshez. Sajnos, sok kis nyugdíjasnak üresen maradt 2-3 kis hordója. Nem méltányos az ilyen elosztás. Adjanak módot arra, hogy aki be akarja szerezni a tüzelőjét nyáron, annak ez minden nehézség nélkül sikerüljön. Ne avval a jelszóval adják, hogy „amíg a készlet tart!". Vagy senkinek ne legyen kedvezményes árú fűtőolaja, vagy mindenkinek legyen.

Terbe Andrásné
Kiskunmajsa — 6120

EGER HELYETT VESZPRÉM

Meghirdette az IBUSZ — többek között — az autóbuszos társasutazást Egerbe. Olcsónak is ígérkezett az út, meg kényelmesnek is, ezért főleg idősebbek, nyugdíjasok jelentkeztek rá. Alkalmas volt az időpont: augusztus 20.

Gyűltek-gyülekeztek az utasok a hirdetett helyen és időben. Megérkezett és el is ment az IBUSZ egyik autóbusza egy csoporttal, így tett a második is, ám az egri még mindig sehol. Idősebbek — és ezúttal csaknem valamennyien ilyenek voltak —, abba akarták hagyni a gyakorlatot, amikor megszánta az álldogáló csoportot egy kedves, ifjú hölgy. Megkérdezte: mire-kire várnak, s amikor megtudta, csodálkozóan nyitotta nagyra szemeit:

— Hiszen az az út elmarad!

Lőn fogaknak csikorgatása és nyomdafestéket alig tűrő megjegyzések a vállalat keresztanyjára. Ám a leány (vagy talán fiatalasszony) sikerrel töltötte be a jó tündér szerepét:

— Sebaj — mondta —, ha van kedvük, jöjjenek velünk Veszprémbe!

Végül is a kis csoport tagjai nem jártak rosszul. Megnézték az ősi várost, hozzá még Zircet és a Bakonyt is látták. Jókedvvel tértek vissza a fővárosba. Ám azóta sem tudják meg-

fejteni a rejtélyt: ha az út elmarad, miért nem értesíti a jelentkezőket az IBUSZ? A 75 éves vállalat tekintélyét ezúttal sikerült megmenteni egy fiatal idegenvezetőnek — véletlenül. Ez azonban mégsem lehet — a megoldás…

(v. e.)

AZ „UTOLSÓ" SZERDÁN

Szerda reggel ½8. A Gellért fürdő bejáratánál tábla: „VIII. 23. Zárva. Műszaki nap." Három idős asszony álldogál a zárt kapu előtt. Elkeseredetten tárgyalják: minden hónap *utolsó* szerdája az úgynevezett műszaki nap a Gellértben, vagyis ezúttal augusztus 30-ára kellene esnie. Mondják, hogy direkt megkérdezték az előző héten, s azt a felvilágosítást kapták: nem lesz eltérés most sem. És lám… Egyikük Rákospalotáról jött be, hiába!

Fiatal nő jelenik meg a kapunál. Nyilván a személyzethez tartozik, mert kopogtatására egy fehér köpenyes férfi beengedi. A koros hölgyek közül senki sem szól hozzá, ám ő meghallja a panaszkodást, és harsány kacajjal imigyen szól a nála körülbelül 35 évvel idősebb asszonyokhoz: „Ha akarnak, bejöhetnek takarítani!"

B. P.

SE KISZOLGÁLÁS, SE PANASZKÖNYV

A középkorú, enyhén kopaszodó és pocakos „főúr" odajött az asztalhoz.

— Katonákat nem szolgálunk ki — közölte a döntőbírák határozottságával.

— Miért? Úgy tudjuk, ez itt nem tiltott hely.

— Valóban. De a múltkor három kollégájuk meglógott a cehhel.

— De hát azok nem mi voltunk.

— Ennek ellenére, nem szolgáljuk ki önöket.

Eme épületesnek egyáltalán nem nevezhető beszélgetés augusztus 20-án este játszódott le a Köztársaság téri Eszperantó étteremben.

Kértük a panaszkönyvet. Magyarul kértük, nem eszperantóul. A főúr udvariasan és hűvösen kioktatott, hogy azt vásárlók könyvének hívják, majd eltűnt. Ismételt felszólításainkra „majd később, előbb még dolgom van" — felkiáltással válaszolt, azután már csak egyszerűen átnézett rajtunk. Magyarul — vagy talán eszperantóul?

Hegedűs György
tizedes,
Veszprém, pf. 16/B — 8202

Ki mit keres?

…Hévíz nevű gázbojlerhez keresek csapot.

Szamek László
Bp. Mosoly u. 44. — 1131

…Elegant típusú, jókarban levő olajkályhám olajtartályát sajnos megette már az idő vasfoga, de hol lehet olajtartályt beszerezni?

Sebestyén János
Hajmáskér, Zrínyi u. 11. — 8192

…asztalos vagyok, családi házamhoz tehát magam is meg tudnám csinálni a nyílászáró szerkezeteket, ha kapnék 70—70 darab jobbos, illetve balos, 60-as ablakdiópántot.

Pásztor Géza
Üröm, Ady E. u. 77. — 2096

…hol adnak el festett gobelineket kivarratlan állapotban?

Bóna Zoltánné
Petőfibánya, Deák F. u. 6. — 3023

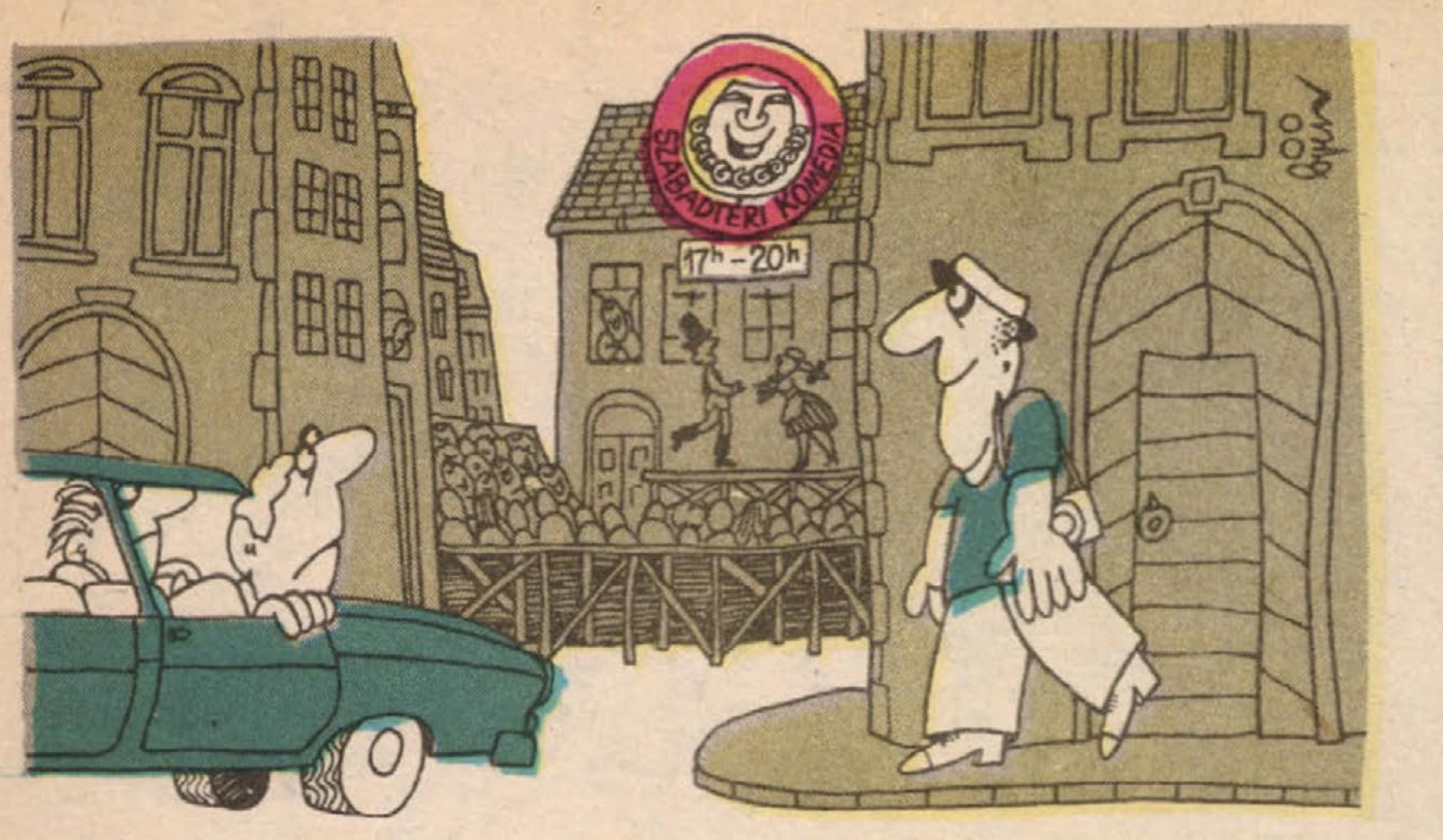
…MZ—150-es típusú motorkerékpárhoz hátsó gumiabroncsot keresek.

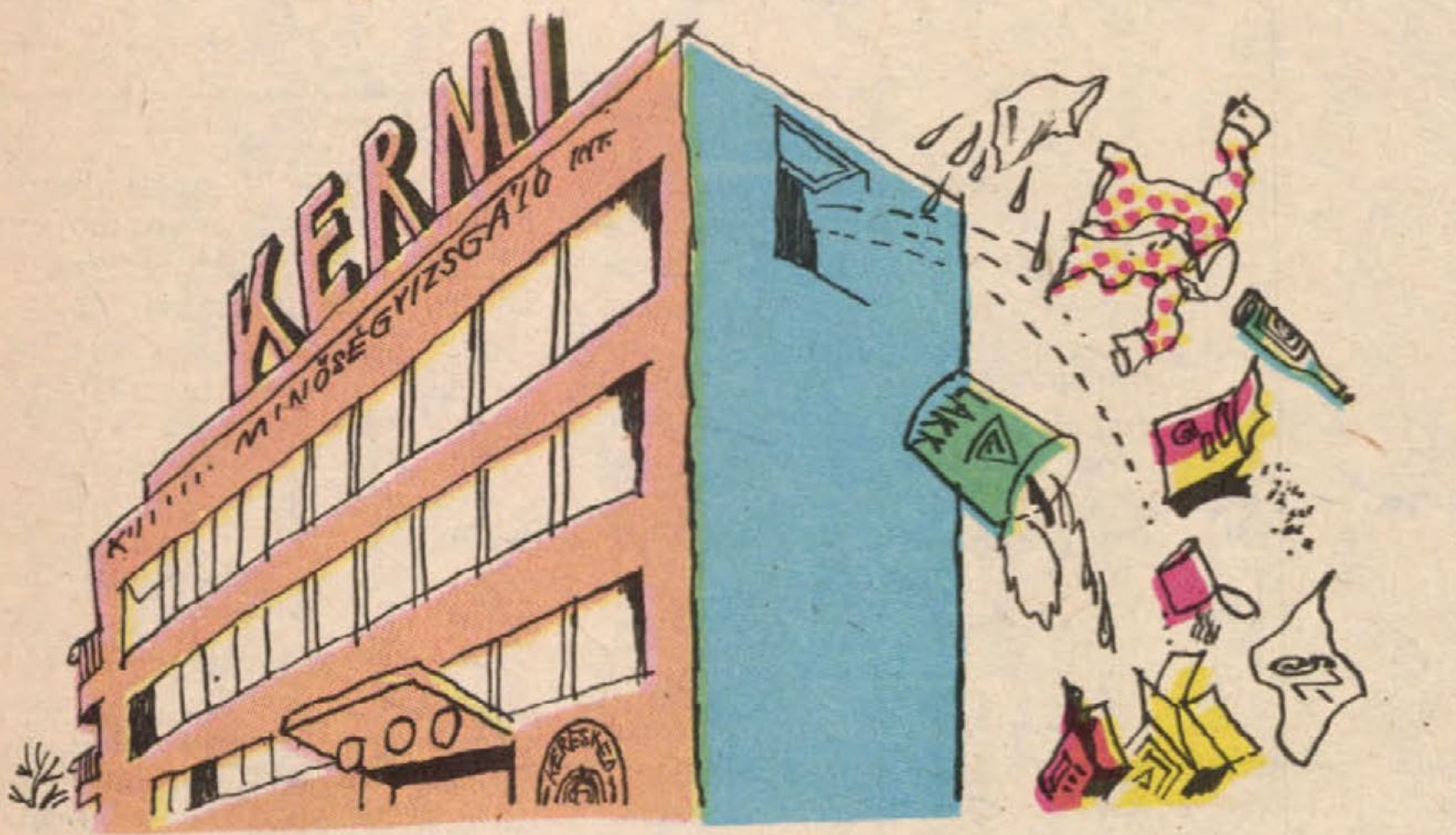
Géczi József
Zalkod, Kismező út 20. — 3957

…félévre szeretném kölcsönkapni vagy megvásárolni (kutatási célból van rá szükségem) a Ludas Matyi egy teljes évfolyamát, 1966-os vagy 1967-est.

Regős János
Bp., Pasaréti út 52/b. — 1026

ÚJ KRESZ-TÁBLA

Folyik a vizsgálat

Carter: Maguknak mindig az kell, ami a legdrágább?

CSEKONICS

AVAGY A MAGYAR VALÓSÁG

Kiosztja az Esti Hírlap kritikusa a neves popegyüttest, keményen, rendesen. És aprólékosan, részletekbe menően. K-ról megírja, hogy *rég kiénekelte amúgy sem nagy hangját, mozdulatai keresettek, utánérzések.* M-ről azt írja, hogy néhány szólisztikus taktusa *kiábrándítóan ízetlen.* Az sincs ínyére, hogy a színpadon lyukacsos papírkosárból szállingózik a műhó, az egész produkció — így írja a bátor, a harcos, a meg nem alkuvó kritikus — sok műhó semmiért. És ezek után következik az egy mondatba sűrített, súlyos, sommás elmarasztalás: *„Sem zenéjük, sem szövegeik a legáttételesebben sem érintik a magyar valóságot."*

Erre már felhorkanok, ez a húsomba vág, nekem a magyar valóság a gyengém, engem szenvedélyesen izgat, foglalkoztat korunk, jelenünk, ebben nem ismerek se tréfát, se alkut. Tűnődhetnék, miért éppen a popzenétől, s miért csupán et'től az együttestől kéri számon a kritikus azt a bizonyos érintést, amikor tucatjával sorolhatnék művészinek vélt vagy ítélt produktumot, amely hűvös eleganciával megy el a magyar valóság mellett, anélkül, hogy érintené, szárnyával legyintené. Ha ugyan van szárnya egyáltalán.

Tűnődhetnék azon is, miért kell kritikát írni egy popkoncertről, méghozzá akkora újságfelületen, amennyi egy jelesebb színházi bemutatóra sem jut máskor. El kellene egyszer talán azon is tűnődnünk, hogy egyáltalán miről kell, illik, szabad kritikát írni. És kinek.

De most csupán azon tűnődöm: a Kisstadionban összesereglett harmincezer fiatal, meg az együttes legújabb nagylemezét egy hónap alatt nyolcvanezer példányban szétkapkodó ifjúi had, nem tudta, nem is sejtette, hogy itten szövegben, zenében érintve sem lesz a magyar valóság? Vagy őket mindez hidegen hagyja? Hát már senkit sem izgat a magyar valóság, rajtam és a popzene-kritikuson kívül?!

Én viszont, akit — ugye mondtam már? — határtalanul érdekel korunk, jelenünk, nem a Kisstadionba fogok járni a valóságot kutatni, hanem a tárgyalótermekbe. Az indíttatást ehhez is az Esti Hírlap adta, egy másik cikkével, amelyben az áll írva, hogy bírái által elmarasztaltatott egy 75 éves öregember, mert főbenjáró vétke volt: csekonicsozott.

Az idős ember nem vette jónéven, hogy az ugyancsak idős, nyugdíjas testvére szociális otthonban él, amikor vannak anyagi javai, és van egy iskoláztatott fia. *„Ne játssza meg a Csekonics grófot!"* — mondta a mérges kis öregúr a testvére gyerekéről, az unokaöccséről.

A lecsekonicsozott unokaöcs ezt meghallván felkerekedett, elrohant. Nem a szocotthonba, kihozni onnan az apját, hanem a bíróságokra. Kettőre is mindjárt. A büntető bíróságon rágalmazási pert indított, a polgári bíróságon pedig személyiségi jogainak — jó hírnevének — védelmét kérte.

És megkapta.

A Csekonics grófért a bíróság a nagybácsit 800 forintra büntette, a polgári bíróság pedig megtiltotta, hogy az „alperes" a jövőben Csekonics grófnak nevezze értelmiségi unokaöccsét.

(Botor öregúr! Hát nem tudta, hogy büntetlenül sértegetni nálunk csak a kritikákban lehet?)

Gondolom, milyen boldog volt a kedves papa, ott a szociális otthonban, amikor olvasta a hírt, milyen diadalittasan lobogtatta a lapot a többi gondozott előtt:

— Győzött az igazság! Jól megleckéztették az én pernahajder testvéremet, amiért lecsekonicsozta a kisfiamat. Lám, nem hiába iskoláztattam a gyereket, így legalább rögtön tudta, hova forduljon védelemért. Még azt vetik a szemére a fiacskámnak, hogy nem törődik velem eleget. Hát hogy érne rá, a sok pereskedés mellett? Idő kell arra, kérem, meg energia!

Mindig nagy gondot okozott nekem, hogyan nevezzem azt a magát fizikailag, szellemileg, anyagilag jól bíró, hatóságilag is igazoltan jó hírnevű, értelmiségi férfiút, aki az őt felnevelő és iskoláztató apját szocotthonba dugja, 75 éves nagybácsikáját feljelenti, bepereli?

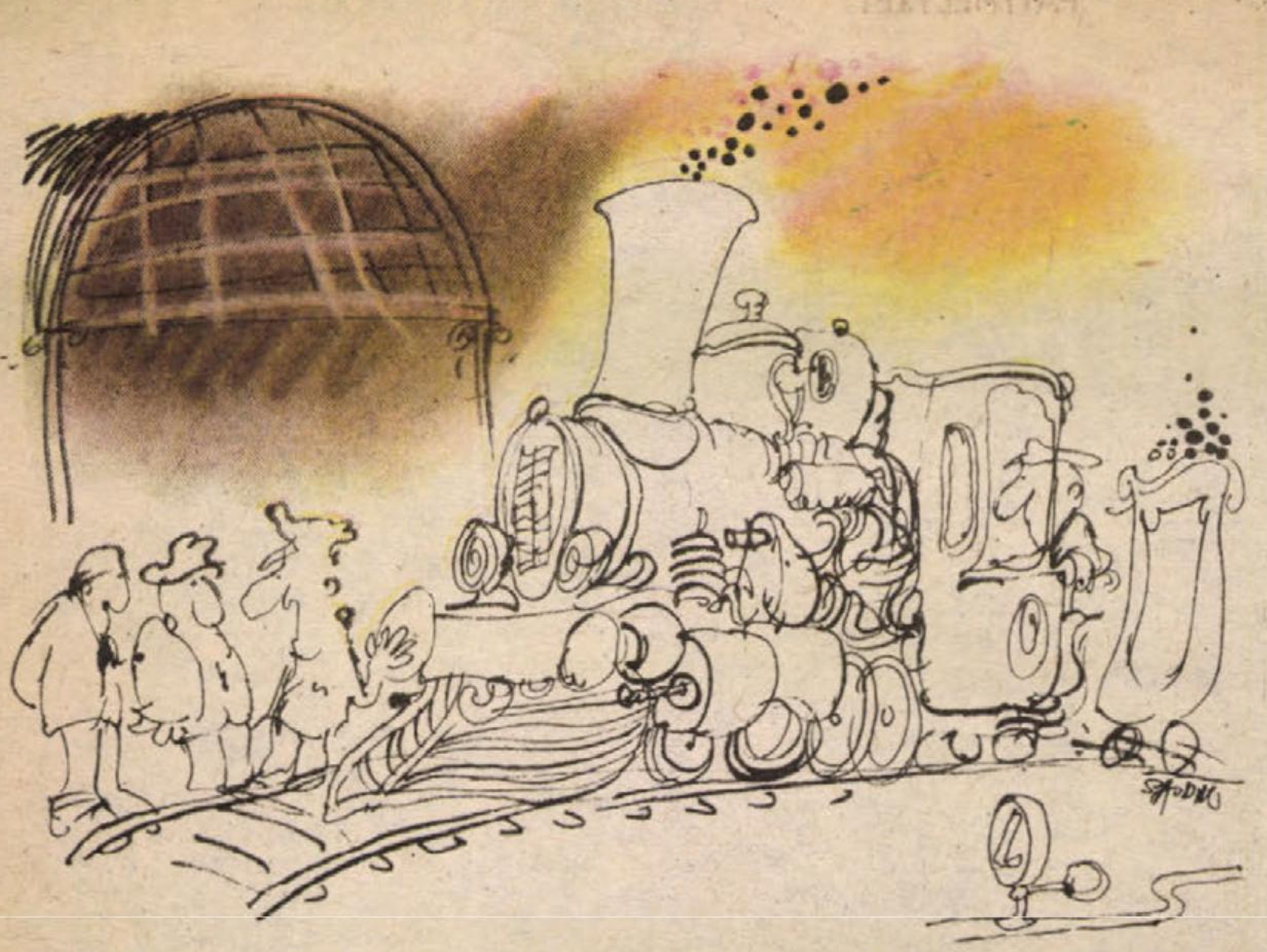
Csekonicsnak nem nevezhetem, most már tudom, hacsak nincs fölösleges nyolcszáz forintom.

De akkor minek nevezzem?

*

És még csak azt tessék megmondani, drága doktor úr, újságolvasás közben miért érzem azt néha, hogy lyukacsos papírkosárból műhó szitál árvult fejemre?

Radványi Barna

– Arra gondoltunk, hogy ha már lassú a magyar vasút, legalább legyen látványos.

– Nem a szállítmány jött meg, hanem a kötbér.

Levélváltás A VÉDŐITALRÓL

Kedves Szerkesztő úr!

Kötekedő (?)! címmel új sorozatot indított a tévé. A kérdő- és felkiáltójel nyilván arra utal, hogy a műsor kötekedésnek látszik, de valójában létező és káros jelenségekkel fog majd foglalkozni. A sorozat első adásában arról volt szó, hogy kinek a zsebére megy, ha a dolgozók, akiket a tévések kameravégre kaptak, munkaidő alatt, átugranak a szomszédos italboltba egy-egy fröccsre, vagy egy-két fél deci töményre. Persze csak 9 óra után, amikor már szabad szeszes italt árusítani. Az új műsor kísérletezését, törekvését helyeslem, de szeretnék már valami konkrét eredményt is látni az alkoholizmus elleni küzdelemben. Nem kötekedni akarok, de vajon van-e annyi riportere és kamerája a tévének, hogy minden visszás jelenséget tetten érjen?

Kedves Olvasónk!

Én megelégednék a tettenérés 10—20 százalékával is. Ám ere a tévé, de még az összes kommunikációs eszköz sem lesz képes. Mégsem lehet levenni az ilyen témákat a napirendről, és a műsorról. A túlzott alkoholfogyasztásról — úgy látszik — nem lehet leszoktatni a magyart. Eddigi javaslataimra a kutya sem figyelt oda, csak az alkoholt kedvelő társadalom egy-egy kiválósága írt címemre nyomdafestéket nem tűrő jelzőkkel teletűzdelt levelet. Ennek ellenére hivatásbeli kötelességérzetből új javaslatot terjesztek a közvélemény és a hivatalból illetékes személyek elé.

Ha feltalálták a vaj helyett a margarint, narancsszörp helyett a narancsízű szörpöt, a közelmúltban pedig a szesztartalmú sör helyett az alkoholmentes sört, akkor talán egyszer sikerül majd a szesztartalom nélküli töményt, sőt az egyes borvidékeknek megfelelő alkoholmentes borfélét is feltalálni. De ez csak az utolsó lépés lehetne az alkoholizmus elleni teljes diadalhoz. Addig is próbálkozni kell, mert ezekből az italokból éppen az a szesztartalom hiányozna, ami a szeszkedvelőinek nélkülözhetetlen.

Ennek felismerése vezetett a remélhetőleg tökéletes megoldást jelentő javaslatomhoz. Hogy a dolgozók majdan ne kívánják vissza a mai átkos múltat,

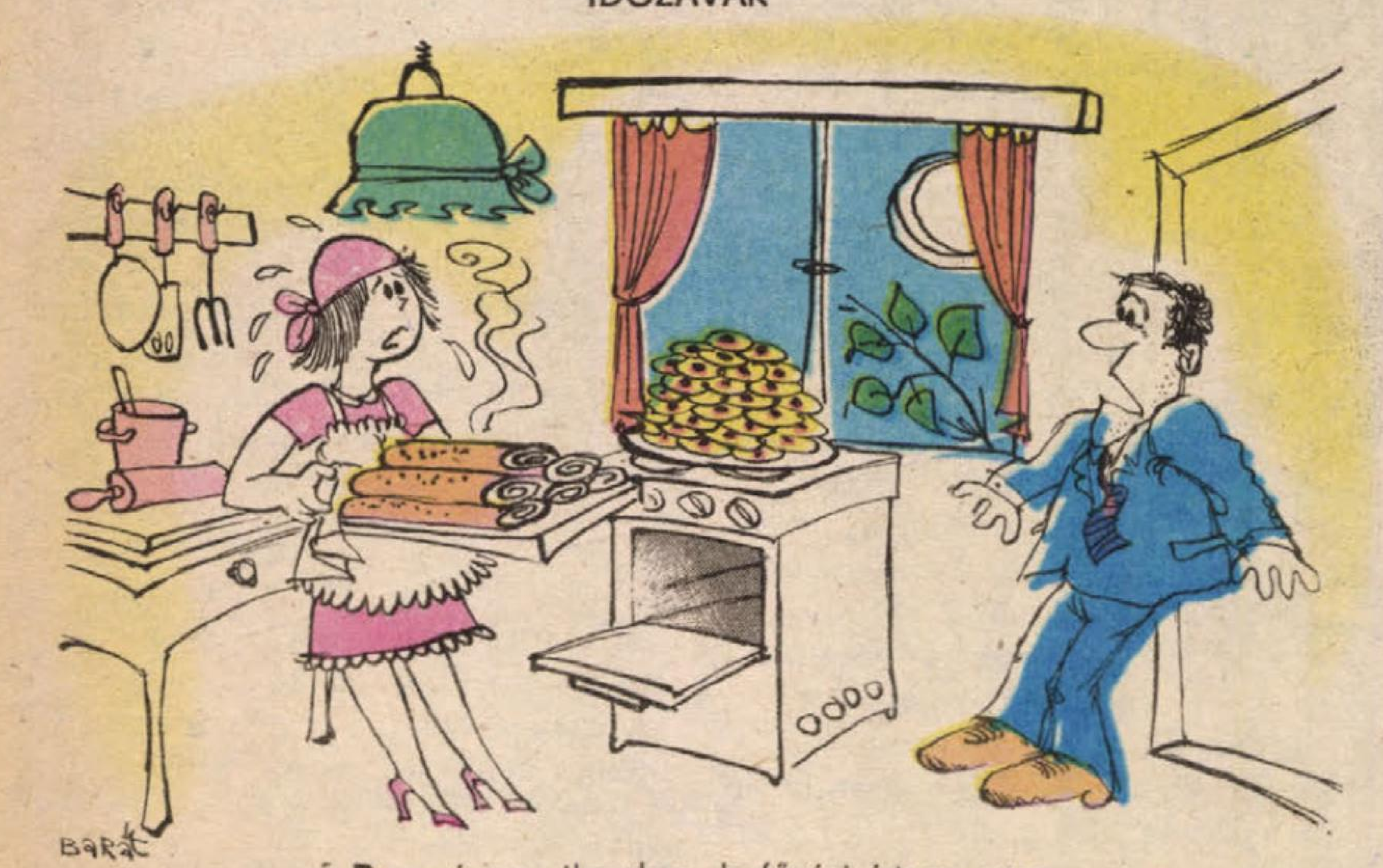
amikor még töményre — konyakra, rumra, pálinkára — és az állami pénzeszközök javára sikertelen alkoholellenes harcunk feletti gúnyos kacagással kidobhatták a pénzüket, javaslom: a *védőital* bevezetését. Ha ugyanis a kohászatban, a vegyiparban és számos más szakmában és munkahelyen a dolgozók megkapják a tejet, szódavizet, üdítőt stb. ugyanúgy megkaphatnák az öszes többi szakmák dolgozói is a nekik leginkább megfelelő védőitalukat. Ám ez a „ki-ki szakmája szerinti" védőital nagy nehézségeket (keverés, szállítás stb) okozna, egyfajta *általános* védőitalra volna szükség. Ha például 3 deci tonikhoz, kólához, vagy traubihoz fél-fél deci töményt — cseresznyét, barackot, vagy rumot adagolnának, aszerint, hogy ki mivel és hogyan szereti, minden igényt ki lehetne elégíteni. Az üdítőitalos megkapná az üdítőitalát, a töményt kedvelő pedig az ő alkoholját.

Ötletem életrevalóságát bizonyítja, hogy ha — teszem fel — az ötmillió felnőtt dolgozó férfi és nő, a munkahelyén reggelenként, megkapná ezt a bizonyos általános védőitalt, akkor olyan nagy mennyiségű tömény fogyna el kis részletekben, hogy feleslegessé válna az árusítása a boltokban és a vendéglátóiparban egyaránt. A másik előnye az volna: ha ötmillió dolgozó fél-fél decinként évi 300 munkanapot számítva fejenként 15—15 liter töményt fogyasztana, akkor a szeszipar termelésének teljes mennyisége még elég sem lenne, nemhogy a megrögzött alkoholistáknak pluszként is jusson belőle. Egy csapásra megszűnnének az alkohol okozta családi perpatvarok és az elvonó intézetek. Az állami bevétel sem csökkenne, hiszen a dolgozótól a munkahelyén éppen úgy le lehetne vonni a védőital árát, mint ahogy levonják az adót vagy az OTP-részletet.

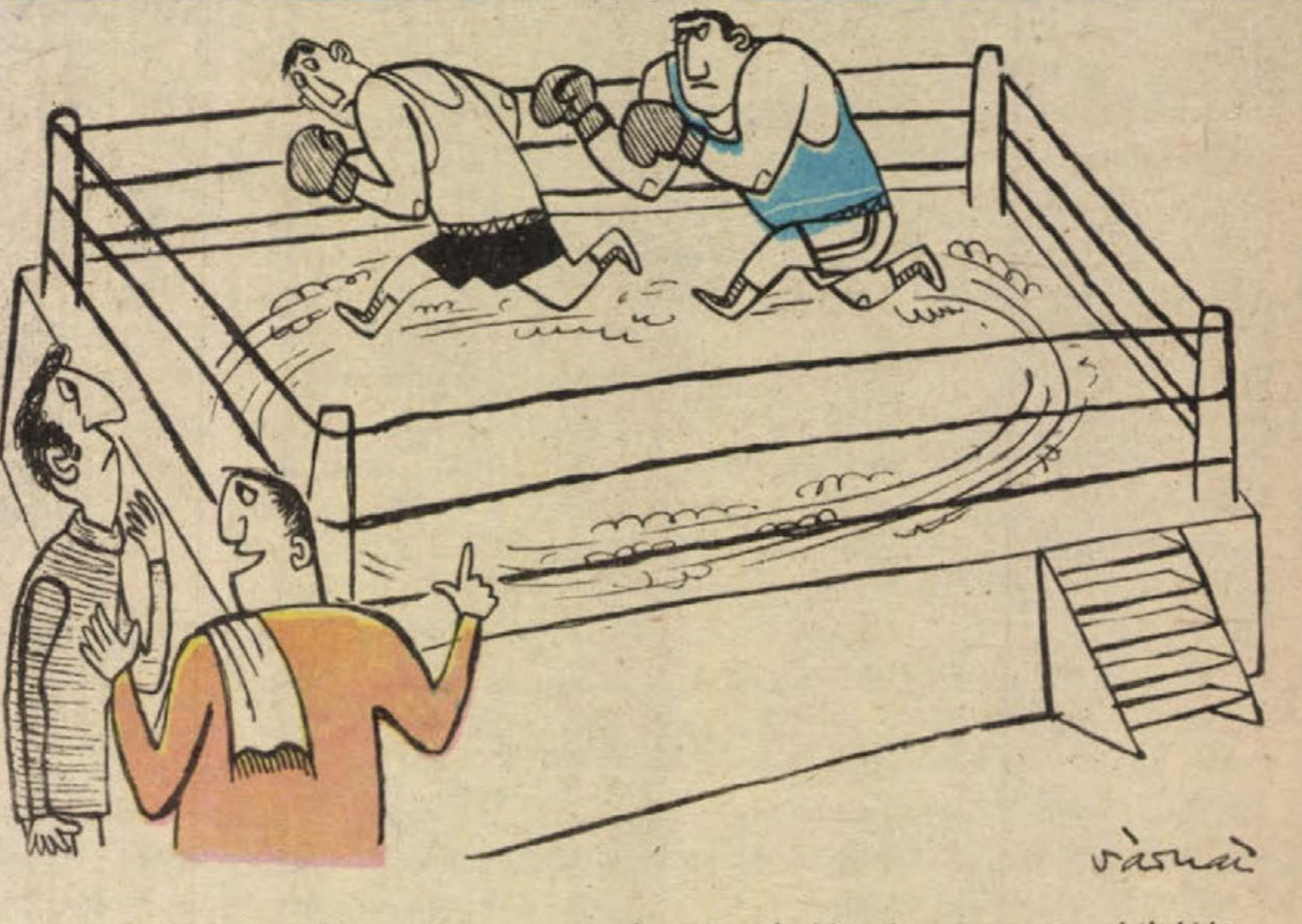
Ha jól meggondolom: a Kötekedő (?)!-ben nem is az alkohol játszotta a főszerepet, hanem a lógás. A kamera a liftgyári szerelőket is elkísérte, akik két órai tétlenség után kezdtek a munkájukhoz. Ha így folytatódik a sorozat, félek, hogy nemcsak a riporter és a kamera lesz kevés, hanem a műsoridő is.

Földes György

IDŐZAVAR

– De szívem, ilyenkor befőzési idény van...

– Védekezésben gyenge volt, de sikerült kijavítanom ezt a hibáját...

Az erdei vendéglőbe betér a nyúl és az oroszlán. Leülnek az asztalhoz, a nyuszika rendel:

— Nekem hozzon egy fej káposztát és néhány sárgarépát.

Mire a pincér:

— A barátja mit óhajt?

— Semmit.

— A barátja nem éhes?

— Gondolja, hogy együtt jönnénk, ha az oroszlán éhes volna?

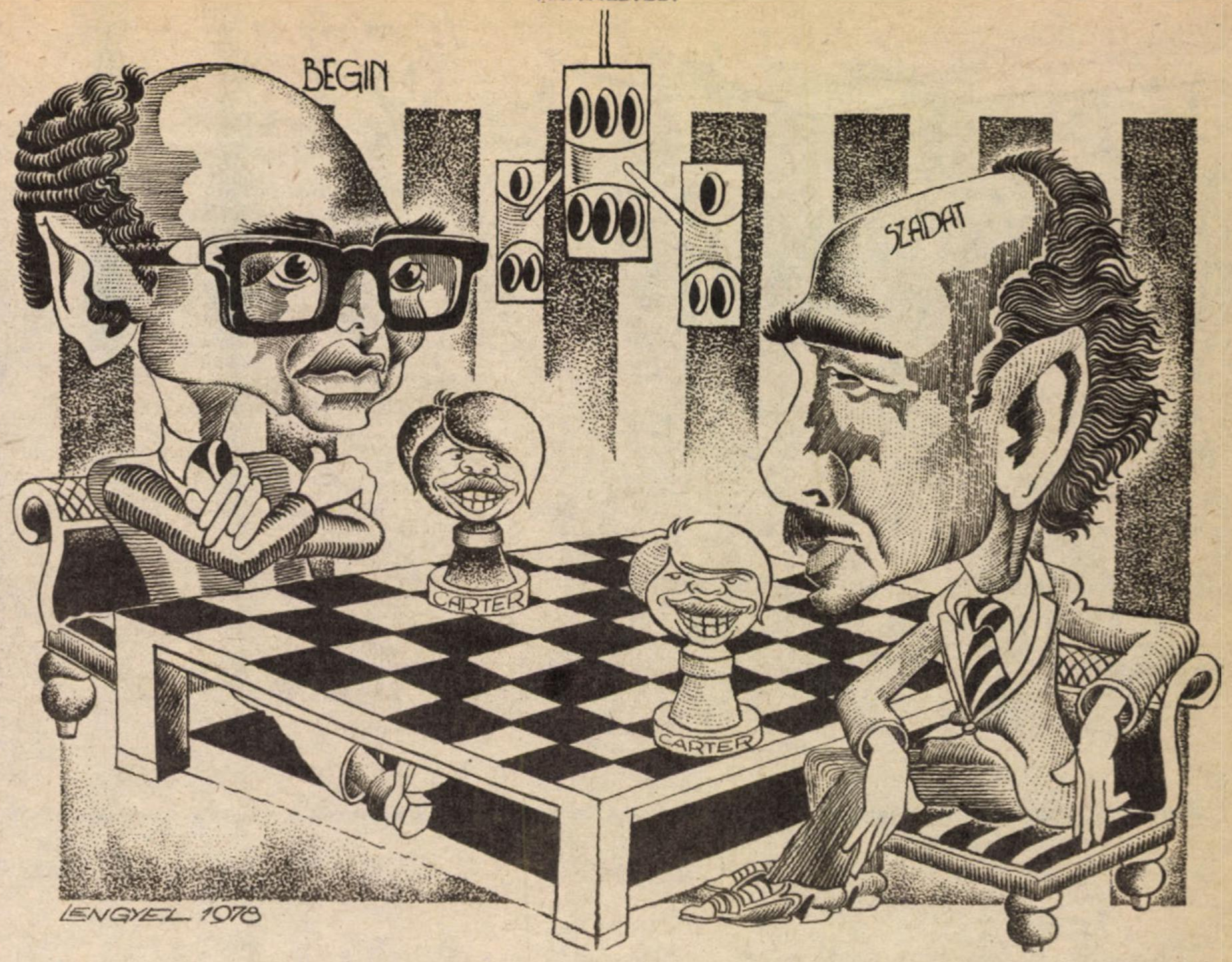
— Párizsban hány napot töltöttetek?

— Csak kettőt, de az bőven elég volt. Az égvilágon mindent megnéztünk.

— Ez hogy lehet?

— Úgy, hogy az anyósom a templomokat bújta, a feleségem a képtárakat, a leányom az üzleteket, a fiam a sztriptízbárokat, én meg a vendéglőket. Utána ki-ki beszámolt a tapasztalatairól.

PATTHELYZET

Ez az este is úgy kezdődött, ahogyan a többi, már hosszú idő óta: csendes teázgatásban hűséges Dorottyámmal. Körülöttünk halkan duruzsoltak az unalom pókhálói.

Dorottya törte meg a csendet, mostanában egyre gyakrabban törte meg türelmetlen szóval:

— Meddig mehet ez még? Így kell ennek menni most már örökké? Törődjek bele?

Nem szóltam semmit, csak mosolyogtam magamban. Mert *én már tudtam, hogy jön valami ezen az estén,* mert én készítettem elő, csak nem szóltam róla Dorottyámnak. Mert én is éppen eleget tépelődtem erről már jóideje: hogyan fulladhatott ilyen unalomba az a nagy szerelem, amely tíz évvel ezelőtt fellángolt köztem és Dorottyám között. Micsoda esték voltak azok, akkoriban! Még a hűtőszekrényünk is lángokban állt, s Dorottyám teste úgy perzselt, hogy éjjeliszekrényünkön reggelig forró maradt az este odakészített kávé. Én is éreztem hát már jó ideje, hogy valamit tenni kell...

Azért készítettem elő ma estére azt a dolgot, amiről most hallgattam. De Dorottyám minderről nem tudott, és az első kifakadása után most már áradt belőle a szemrehányás:

— Neked ez jó így? — kiáltotta. — Én még fiatal vagyok, én nem tudok élni ebben a semmitmondó közönyben, ez a döghalál! Legalább szólj egy szót, vagy ugorjak ki az ablakon?

— Ne ugorjál ki — mondtam türelmesen. — Tudom, másként képzeltük el az estéinket valamikor. Akkor elég volt, hogy csak kettesben voltunk és néztük egymást. Tudom, hogy ez most már kevés.

— Hát csinálj valamit! — kiáltotta Dorottya —, vagy menjél el, hogy ne is lássalak. Megfulladok veled!

Lopva az órámra néztem: egy perc volt már csak hátra...

— Tölts még egy kis teát — szóltam kedvesen —, és szedd össze magadat. Egy percig még el tudsz viselni?

— Évek óta elviseltelek! — kiabált Dorottya —, de minek? Egy percig sem bírom már!

— Figyeljél csak, Dorottya! — szóltam rá — nem hallasz valamit?

Halk dübörgés jött a lépcsőház felől, mintha rengett volna a lépcső. És egyre erősödött.

— Vigyázz, Dorottya! — figyelmeztettem, *mert én tudtam, hogy mi történik* — állj félre az ajtóból!

Gyengéden félrehúztam a karjánál fogva, mert most már az előszobából hallatszott tisztán a *lódobogás.* Az ajtó kicsapódott és táltos paripák vágtattak át a szobán, lobogó sörényű, fényes szőrű lovak, és lobogó gatyában, pörge kalapú csikósok hajtották a ménest, ostorukat pattogtatva. Mögöttük, tűz lángolt fel a lépcsőházban, szikrázó görögtűz. A ménes a szobán keresztül, a konyhán át, a konyhaajtón vágtatott ki a gangra, s amilyen sebesen jött, úgy tűnt el a szemünk elől, csak a szőnyegről szállt még sokáig a por, patáik után.

Dorottyámnak a szája is tátva maradt az ámulattól, ijedtében átölelte a nyakamat.

— Mi volt ez? — suttogta.

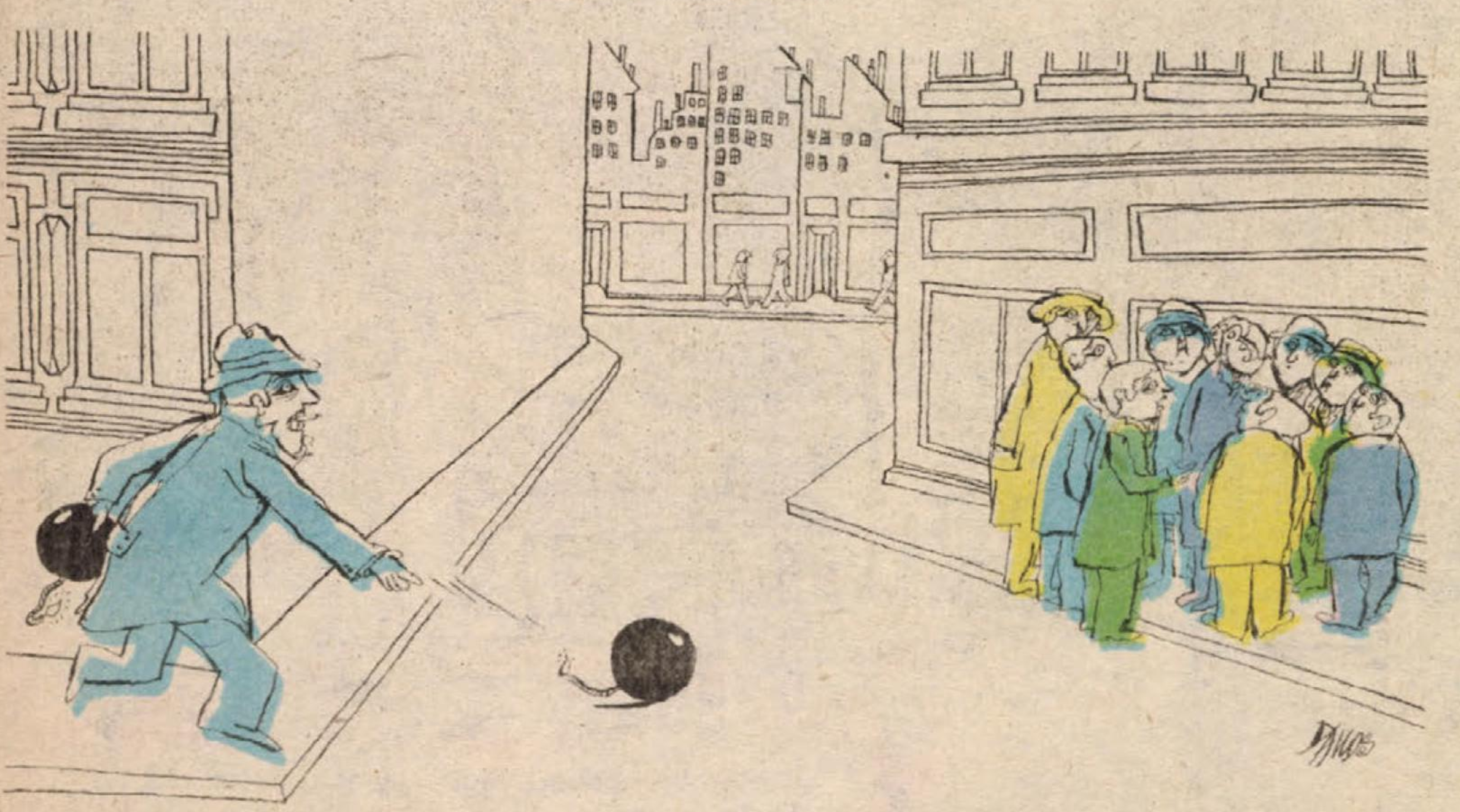
— Amint láttad — feleltem —, meghajtottam a ménest. Három magyar film közül kettőben meghajtják a ménest, hogy ne laposodjék el a film. Úgy éreztem, hogy a mi kettőnk életében az egyedüli kiút, ha meghajtom a ménest.

Dorottyám szorítása egyre forróbb lett, lélegzete tüzelt:

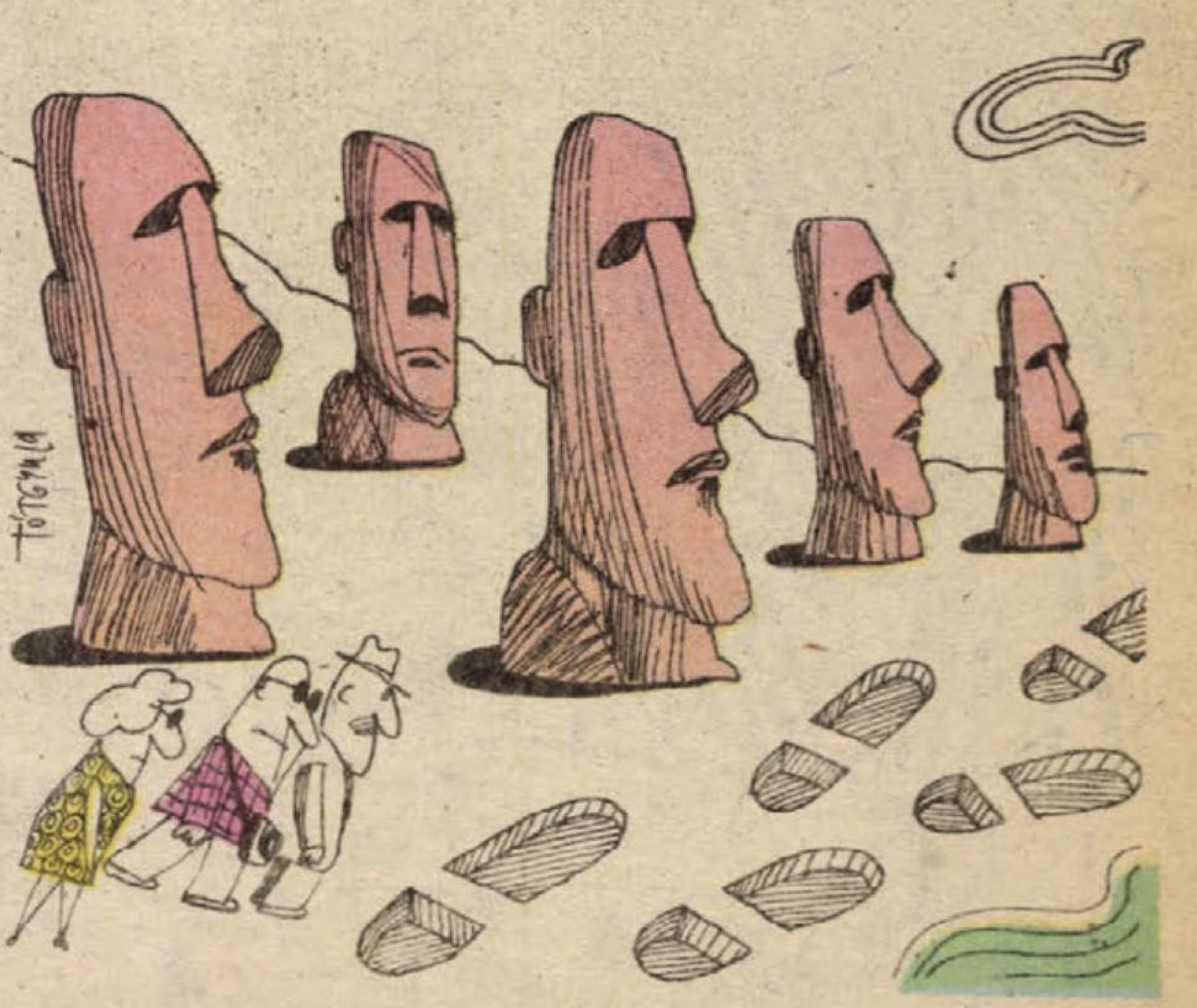
— Istenem — suttogta —, hát mégsem kell unalomban leélni az életünket... Gyere — húzott a hálószoba felé —, úgy szeretnék tőled egy kis pejcsikót...

Somogyi Pál

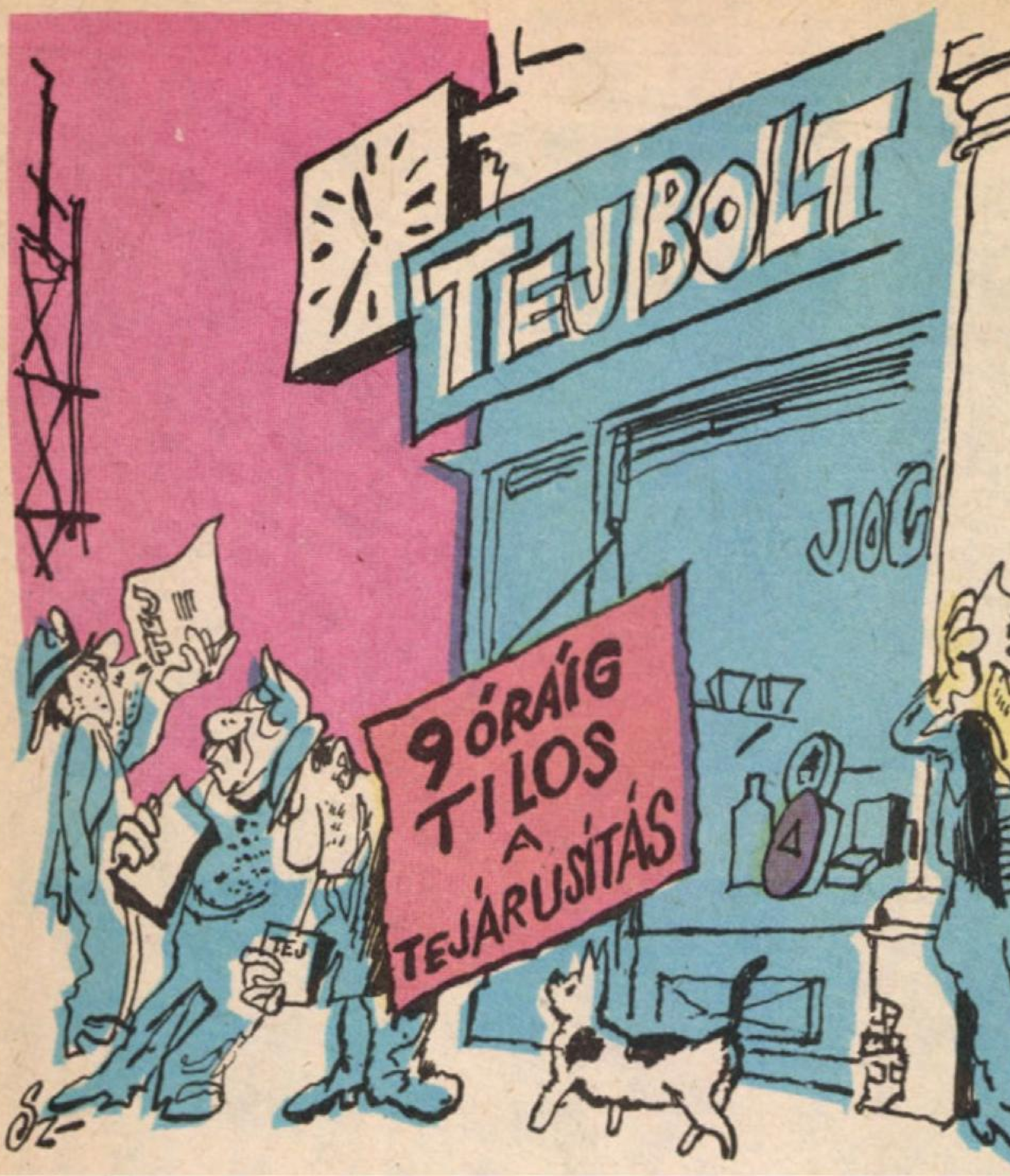
KUGLIZÓ TERRORISTA

MEGLEPETÉS

KOMOLYTALAN VICC

Órák óta baktat batyujával a háztömb körül egy kislány. A rendőr odamegy hozzá és megkérdezi:

— Hová indultál, kislányom?

— Világgá — válaszolja a gyerek, majd a rend őrének értetlen pillantását látva, így folytatja:

— De a mamám megtiltotta, hogy átmenjek az úttesten.

– Fogalmad sincs, hogy mibe kerül egy kiló szőlő!
– Mondtam már, hogy ne kilóra vedd, hanem literre!

KONTRA, REKONTRA, SZUBKONTRA

Mielőtt elmesélném ezt a kis történetet, előbb álnevet adok az érdekelt feleknek, hogy ne húzzák fel az orrukat.

Husi. Hívjuk így azt az üzemet, amely húskészítmények előállításával foglalkozik. És legyen Fagyi a neve a másik vállalatnak, minthogy az fagyasztó berendezések, hűtőházak gyártásával keresi a kenyerét. Bankica, ő a harmadik szereplő, ő pénzt ad vagy nem ad pénzt.

Szóval az történt, hogy Husi fölkérte Fagyit, építene neki egy alkalmas nagy hűtőházat, amelyben ő megőrizné a melegtől azokat a kolbászokat, fasírtokat, miegymásokat, amiket nem szállíthat azonnal a vevőinek. Jó, mondta erre Fagyi, nekilátott, és — csodák csodája — határidőre tető alá hozta a guszti hűtő-lakot.

Megszemlélte Husi, hogy mit csinált Fagyi, és azt mondta:

— Nagyjából jó ez, de fölveszek egy hibajegyzőkönyvet, száz apró hibával, és adok neked három hónapot, hogy kijavítsd azokat.

— Te teljesen meg vagy őrülve! — horkant fel jogosan Fagyi. — Hiszen most láttad a saját két szemeddel, hogy kitűnően szuperál ez a szerkentyű, amit létrehoztam! Csak nem kötsz bele abba, hogy a mennyezetről még nem távolítottunk el egy olajpacnit, hogy két égőt nagyobbra kell kicserélni, meg ilyesmik?!

— De bizony, hogy belekötök. És pénzt sem kapsz addig, amíg mindent ki nem javítsz.

Fagyi dühösen legyintett.

— Rendben van, még ma délután elboronálom az egészet.

Husi csak mosolygott erre.

— Ne kapkodj, Fagyi. Mert ha ki is javítod mind a száz kis hibát délután, én akkor holnapra találok másik száz kis hibát. Egy ilyen gigantikus hűtőházban az ember icike-picike hibákra mindig ráakad, ha töri magát. Tessék, itt az első lista.

Fagyi kétségbeesetten kérdezte:

— De hát miért vagy ilyen kegyetlen hozzám?

Husi vállat vont.

— Mert a saját bőrömet védem. Mert te megcsináltad ez a hűtőberendezést, de én lemaradtam a húskészítményeimmel, alig van mit hűtenem. Kapnék is az orromra, ha csak tíz-húsz százalékban használnám ki ezt a modern, óriási hűtőpalotát. Így viszont, ha valaki odafentről kíváncsiskodik, megmondom, hogy neked még kismillió hibát kell kiküszöbölnöd itten, legnagyobb sajnálatomra addig nem hűthetek.

— Elnézést, hogy beleszólok — lépett elő ekkor egy homályos zugból Bankica —, de ehhez a beruházáshoz én neked egy csomó pénzt adtam kölcsönbe, Husi. Azzal, hogy határidőre felépítteted a hűtőházat, beleteszed a készítményeidet. És előre megmondtam, ha nem kezd el dolgozni időben ez a micsoda, olyan pénzbírságot sózok rád, hogy belefeketedsz!

Nagyon megijedt erre Husi, és sietve odaszólt Fagyinak:

— Oké, öregem, át van véve ez a hideg-kégli.

— Egy frászt van átvéve — vágott vissza Fagyi diadalmasan. — Ha te így, hát én is így! Majd megpróbálom három hónap alatt lemosni azt az olajpacnit a mennyezetről, hátha sikerül. Itt a hivatalos hibajegyzőkönyv a kezemben! Most én fogom a te torkodat!

— Pukkadj meg! — kiáltotta Husi.

— Pukkadj meg te! — ordította Fagyi.

— Pukkadjatok meg mind a ketten! — mormogta maga elé az a pár tonna húskészítmény, amely kintről, a forró gyárudvarról hallgatta a kiszűrődő szóváltást, s amely tíz-húsz százalék kihasználási szinten ugyan, de mégiscsak bebújhatott volna oda a meleg elől.

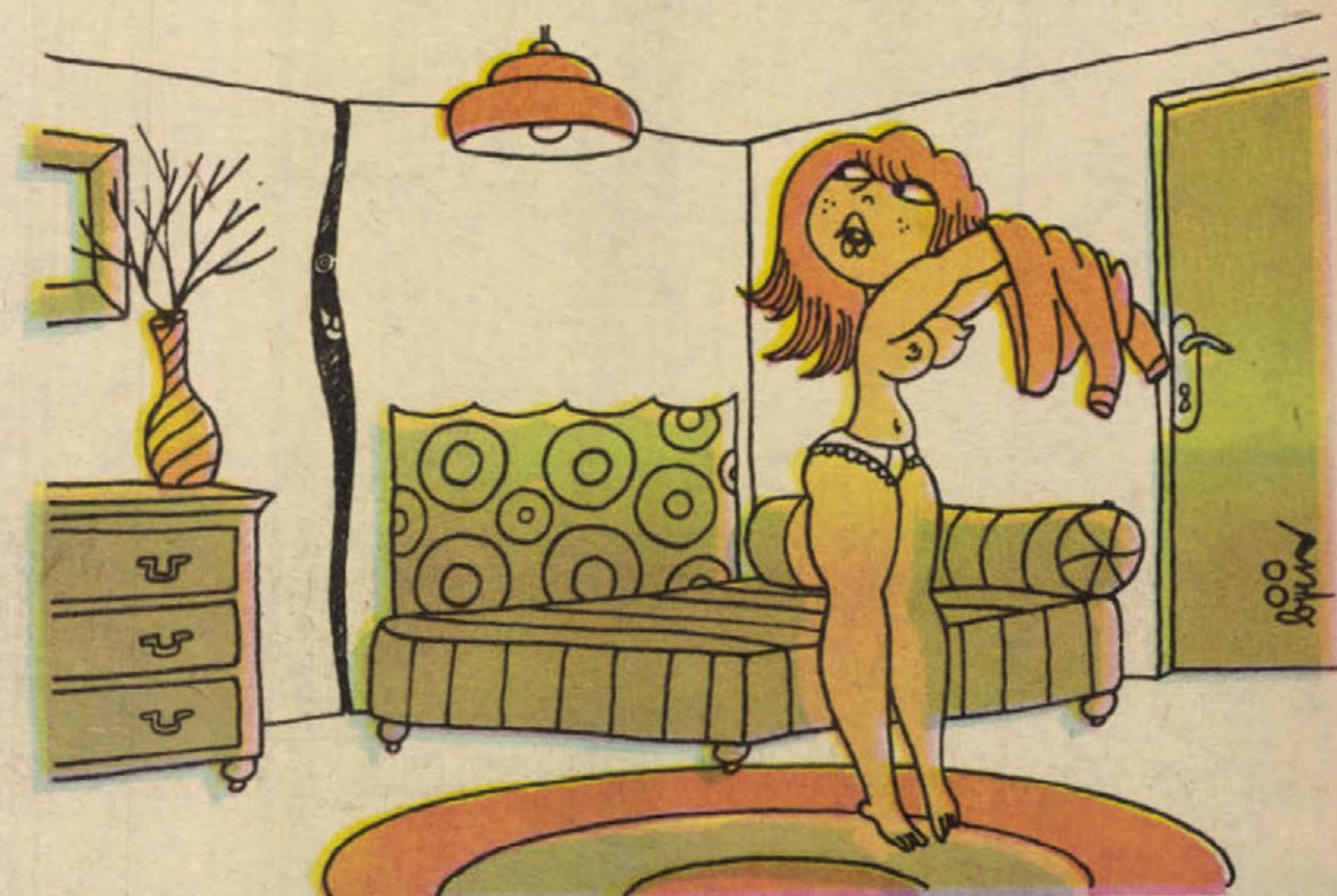
Így viszont búsan eltűnődve sorsán — romlásnak indult.

Kürti András

JAVASLATUNK A BUDAPESTI HÁZAK CSINOSÍTÁSÁRA

PANELHÁZ

– Szégyellje magát! Már megint leskelődik?

LÁTOGATÁSOM

Nem tudom, mi van már megint a levegőben, de ismét álmodtam, s ráadásul azt, hogy én vagyok a miniszter.

Na, ha már ez a beosztás inspirálja pihent agytekervényeimet — gondoltam álmomban —, akkor belevágok a sűrűjébe, s így hívattam a titkárság vezetőjét, akivel közöltem, hogy másnap meglepetésszerű látogatást teszek a végeken, de ennek nem szabad kiszivárognia, mert akkor oda a meglepetés ereje.

A titkárság vezetője valószínűleg rájött, hogy ilyen titokzatos ellenőrzés csak az én álmomban fordulhat elő, mert rögtön felvette a ház összes telefonkészülékét, s leadta a drótot a megfelelő helyekre, hogy készüljenek fel váratlan látogatásomra, mivel ma már az a legszebb meglepetés, ami jól elő van készítve.

Aztán megérkeztem egyik helyről a másikra. Érdekes módon mindenhol rögtön kapcsoltak, s egyből rájöttek, hogy ki vagyok, amikor kiszálltam a miniszteri kocsiból. Utam első állomásán például a gyár óvodájának nagycsoportosai fogadtak, akik érkezésemre nem is számítva ötven szál vörös szekfűvel álldogáltak szokásukhoz híven a főporta előtt. De bent is olyan jól volt megszervezve váratlan körsétám, hogy álmomban egy csillagos ötöst írtam a szervezők munkakönyvébe.

Majd egy építkezésre látogattam, — mert ilyen bolondos volt az álmom —, és a váratlanul ott termett kókuszszőnyegen mentem fel a toronyház tizenharmadik emeletére, ahol is spontán várakozott a kőműves brigád ünneplő munkavédelmi felszerelésben, gondosan eltakarva a felhólyagzott padlásteret.

És a csapongó álom hátán máris egy útfelbontáson voltam váratlanul, s egyből megszemléltem egy munkagödröt, ahol a fogpótlási szabadságon levő főépítésvezető kiterítette elém egy koloniál munkagödörasztalra a határidős tervrajzot, pont a beázott telefonkábel és a váratlanul eltörött főnyomócső fölé. Aztán rövid munkagödör-ünnepség volt tiszteletemre a 74. számú Alközmű Vállalat kórusának részvételével, amelyet a környék lakói a víz nélküli vezetékes falikutakon keresztül hallgathattak.

Ám a magasrangú pozícióban töltött álom, még ezek után is tovább röpített, s ezért teljesen váratlanul megjelentem egy mgtsz központjában, a magyaros ruhába öltözött kelbimbó-szedegető lányok kellős közepén. Itt, szinte tetőtől talpig inkognitóban, megtekintettem a hetven centiméteres tengericsövet, amely protokollárisan eltakarta előlem az üszőúsztatót, ahol a fiatal tehenek állatgondozó hiányában egymás hátát mosták.

Legvégül a Szalma téri piacra vezetett álombeli utam. Emitt a kofák doyenje fogadott egy hibrid fokhagymafüzérrel a kezében, s felismerve bennem a nagyfőnököt, egy kis cetliről felolvasva elmondta, hogy az őszibarack, a kedves vendég tiszteletére csupán nyolc forintot taksál kilónként.

Ettől a jó hírtől váratlanul felébredtem, s álomittas álruhámat levetve kirohantam az említett piacra egy kiló lédús őszibarackért, de sajnos nem voltam anyámasszonynál bejelentve, s így húsz forintba került.

Erre én sem voltam rest, és a csodálatos álmomat a valóság talajára tereltem, s azt mondtam a néninek, hogy én vagyok Mátyás király álruhában.

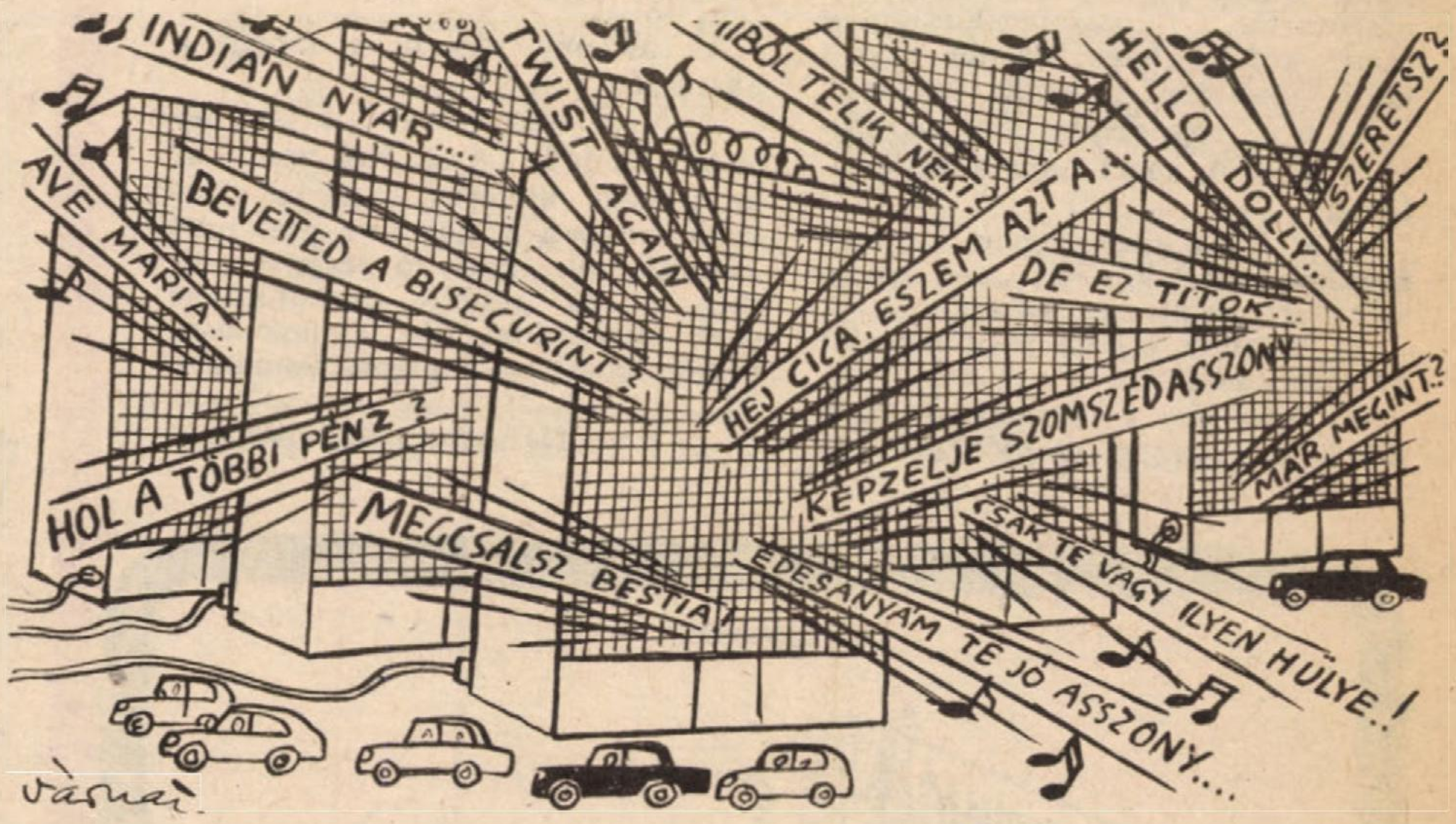
Aztán hazavittem az álmomban látott nyolc forintos őszibarackot húszért, s megettem álruhában, nehogy rájöjjön a drága, hogy én nem Mátyás király vagyok, hanem:

Tormai László

– Ez most szerelmes vagy éhes?

A JÖVŐ ÚTJA: A HANGFAL-HÁZAK

— Miért vettél a menyasszonyod születésnapjára éppen ajakrúzst?

— Azért, mert ez az egyetlen ajándék, amit kis részletekben lassanként visszakapok.

— Hallottad? Tegnap este a színházban a neves színészt paradicsommal dobálták meg a nézők.

— Én úgy hallottam, hogy volt taps is.

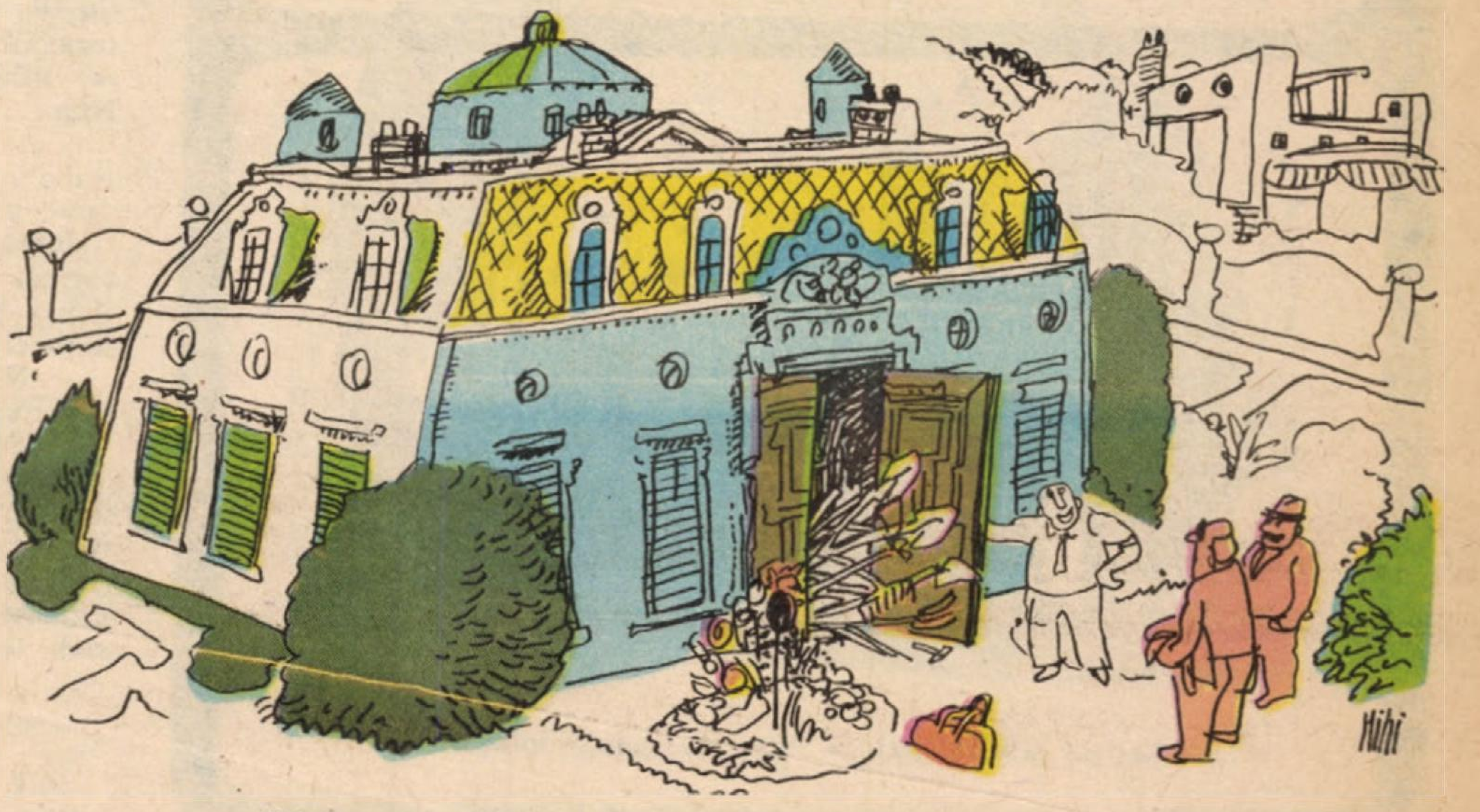
— Igen, amikor valaki eltalálta a színészt azzal a paradicsommal . . .

NEM ELVESZETT GYEREK

– Azt tanácsolja, hogy fizess be nekem egy kocsira . . .

INGATLAN-ELLENŐRZÉS

– Ebből is láthatják, uraim, hogy ez csak egy szerszámoskamra . . .

NOVELLA

Ketten ültek a két sámlin, a gázrezsó előtt, melyen főtt, fortyogott a paprikáskrumpli és az illata betöltötte a konyhát. Az öreg tempós mozdulattal rágyújtott a pipájára, az öregasszony felállt és még egy csipet sót tett az ételbe:

— Úgy főzöm, ahogy szereted, Lajos, tettem bele füstölt szalonnát is.

— Nagyszerű feleség vagy, Margit. Emlékszel? Harminc éve már...

— Bizony, három évtizede! 1948. augusztus 9-én hozta a bíróság a határozatot, hogy garázda, iszákos magatartás, összeférhetetlenség miatt köteles vagy tizenöt napon belül elköltözni a közös lakásból.

Az öreg egy dróttal megpiszkált: a pipáját, mert nem akart szelelni:

— Mi az a tizenöt nap a világmindenséghez képest? Még addig sem tart, mint egy sóhajtás...

Az asszony szeme megfényesült az emlékezéstől:

— Micsoda pofonokat kaptam tőled én azokban az időkben! Állandóan kamillateás borogatást kellett viselni az arcomon.

Az öreg elismerően bólogatott:

— Stramm asszony voltál, Margit. Hány éjszakát bírtál alvás nélkül, amikor azokat a jó kis botrányokat csináltam. Kovászos uborka van az ebédhez?

— Persze, hogy van. Jó ropogós.

— Derék feleség vagy — dünynyögött az öreg elégedetten. Aztán jöttek, mentek a hónapok...

— Észre sem vettük és már tíz éve múlt annak, hogy határozatban köteleztek téged a közös lakás tizenöt napon belüli elhagyására.

— Én akkor megnyugtattalak: ne aggódj, Margit, ha tizenöt nap alatt nem is, de tizenöt éven belül elköltözöm tőled. Hiszen a törvény az törvény. Aztán egy szép napon azt vettem észre, hogy a bal lábamat reuma szaggatja, sajog a derekam, kopaszodom, a megmaradt hajam meg őszül, éjszaka rosszul alszom, egyszóval megöregedtem. Néha már ahhoz sem volt erőm, hogy megverjelek. Most pedig azt mondom, ha igazán nem tudsz velem élni, Margit, ahogy a határozat kimondja, tizenöt napon belül tényleg elköltözöm tőled.

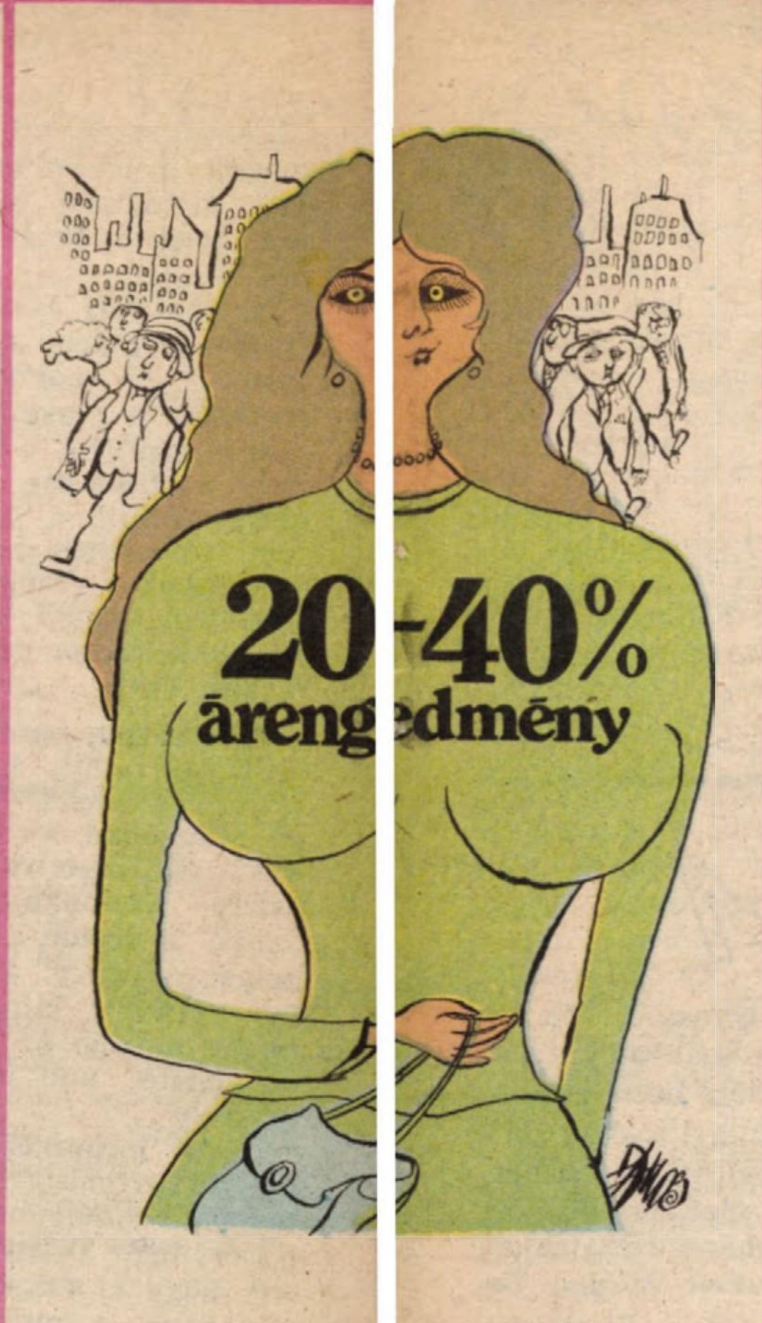
Az asszony elzárta a lángot a gázrezsón:

— Most már minek? Eljárt feletted az idő, Lajos. Hol van már az a régi, életerős garázda? Tulajdonképpen a harminc esztendei házasságunk alatt jó férjem voltál, ha az utóbbi huszonkilenc évet leszámítom. No, üljünk asztalhoz, tálalom a paprikáskrumplit...

Galambos Szilveszter

— Azt hiszem, a férjed egy kicsit unta már a vakbéloperációm történetét...

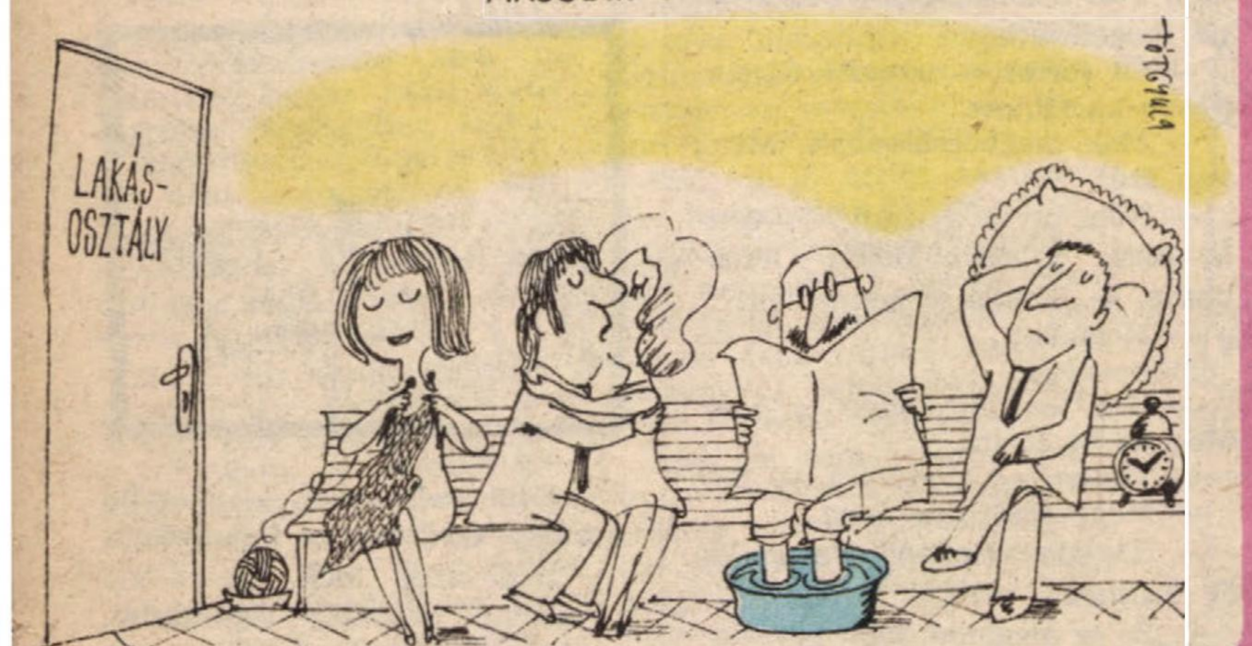

— Még nincs igazgatónk...

ÜZLETI ÉRZÉK

MÁSODIK OTTHONUNK

MESE A ZÖLDPAPRIKÁRÓL

Esteledett. A piacon őgyelegtem, nézgelődtem. Látom ám, hogy a zöldségesbolt vezetője megy a kukához, egy láda paprikát készül beleönteni.

— Ember, mit csinál!? Csak nem dobja ki azt a paprikát? Lecsónak még egészen jó volna!

— Megveszi? — kérdezte és megállt a keze a levegőben.

— Mi az ára?

— Ott van kiírva láthatja: tizenkettő kilója.

— Akkor én egy jó üzletet ajánlok magának. Nyolcért megveszem kilóját!

— Annyiért nem adhatom. Mindenütt tizenkettőért árulták.

— No igen, amikor friss volt. Csakhogy ez már fonnyadt.

— Olcsóbban nem megy. Tizenkettő az ára. Így rögzítették.

— Kik? — kérdezem.

— A vállalat.

— Térjen észhez! Ha eladja nyolcért, a vállalat is jobban jár, mint ha kidobja. Nyolc forint az nyolc forint, a kuka meg kuka. Ezt nem szabad kidobni!

— Igenis, ki kell dobni! — hangzott a határozott válasz.

— De miért? Milyen baj származna abból, ha maga ahelyett, hogy a szemétbe hajítja, kiárusítja...

— Abból nagy baj származhatna...

— Ugyan mi?

— Visszaélnék vele!

— Maga? Gúnyolódik?

— Eszem ágában sincs.

— És hogyan élne vele vissza?

— Akkor azt is nyolccal számolhatnám el a vállalat felé, amiért délelőtt még tizenkettőt kaptam. Ki tudná ellenőrizni, mennyi kelt el nyolcért, mennyi tizenkettőért? Négy forintot kilónként nyugodtan zsebrevághatna a dolgozó. Az egy mázsánál négyszáz, tíz mázsánál már négyezer forint. Hogyisne! Csak nem hagyhatom, hogy ilyen galádul becsapjam a kenyéradómat.

— Szóval ezért. No de várjunk csak. Ha ezt a manipulációt megcsinálja, a vállalatot, igaz, kilónként négy forint kár éri. De ha kidobja a szemétbe, akkor kilónként nyolc forint kár éri. Nem beszélve arról, ami a fogyasztókat éri: prédába megy a zöldség.

— Nézze uram, maga ezt nem érti. Más a szemét és más a jogtalan haszon. Ami a szemétbe megy, az a szemétbe megy. De ami ide jön — a zsebére ütött —, abból én házat építenék, takaros nyaralót, vagy vennék egy szobabútort az unokámnak...

— És az jobb, ha a szemétbe megy, mint ha maga házat épít?

— Igenis kérem, jobb. Mert az tűrhetetlen, hogy egyesek az állam rovására gazdagodjanak.

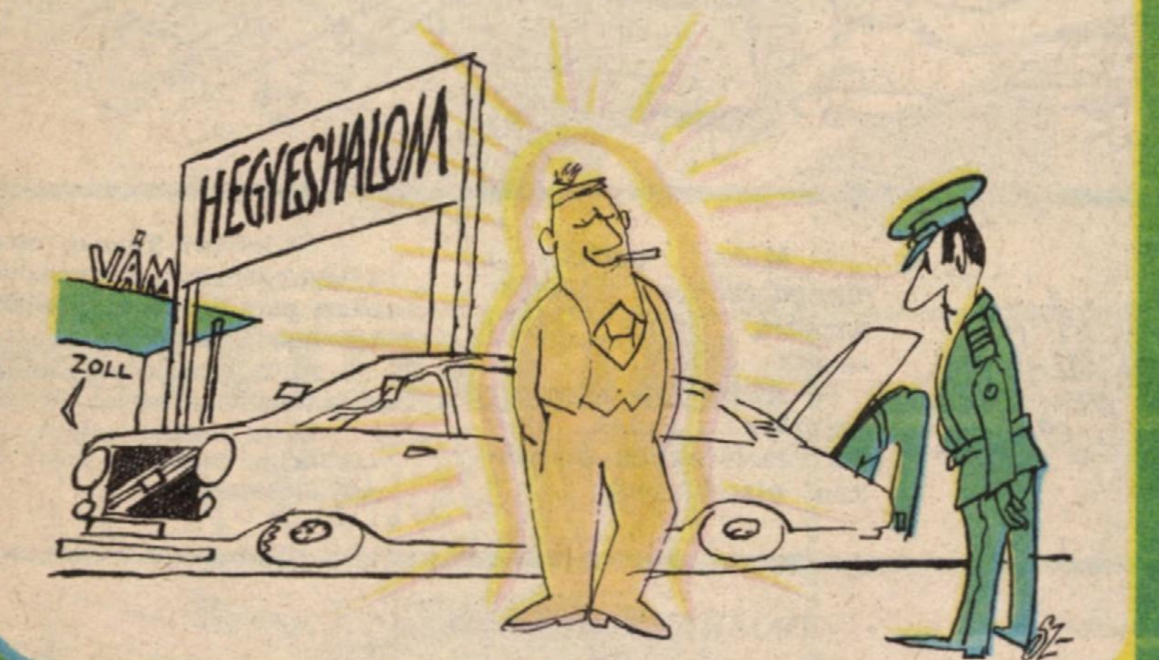
— Hát akkor ne gazdagodjék! Nem muszáj zsebre tennie a differenciát. Be is fizetheti a vállalatnak.

— Itt a baj uram. Mert ahogy én ezt a rohadt kapzsi természetemet ismerem, be nem fizetném. Hülye azért nem vagyok...

Szólt, és a láda paprikát erélyes mozdulattal beledöntötte a szemetes edénybe.

Novobáczky Sándor

GYANÚS

— Kedves lakótársak! És ezen fog majd forogni!

UTÓIRAT EGY VILÁGBAJNOKSÁGHOZ

A III. Úszó-, Műugró-, Vízilabdázó- és Műúszó-világbajnokságot Nyugat-Berlinben rendezték. A vízilabdadöntő napján, augusztus 27-én 6 fokot mértek az olimpiai uszodában. Havas eső szakadt. A világbajnokságot elvesztettük. Nna...

GÜZÜ

Jesse Vassallo tizenhat éves portoricói legényke amerikai trikóban. Apró, barna, bajuszos, teljesen jelentéktelen.

— Nem tehetség — mondja róla egy magyar szakember, aki ismeri. — Csak szorgalmas, mint a güzü.

Jesse Vassallo ugyanaznap este valami bődületes világrekorddal nyeri a 400 méteres vegyesúszást.

Rossz rágondolni, micsoda világcsúcsot úszna, ha még csak güzü sem lenne.

FÜL

Jeff Float ezüstöt nyer 400 gyorson. Tavaly egyetlen nemzetközi versenyen indult. A nagyothallók olimpiáján, Bukarestben. Ott viszont nyert tíz bajnokságot. Tizenhárom éves kora óta süket. Az úszásban nem zavarja.

— A rajtnál egyszerre mozdulok a többivel. Minden rajtkő alatt duda van, megbizseregteti a talpam. Az edzőmmel sincs bajom. Sherm Chavoor úgy motyog, hogy azok sem értik, akik hallják.

Nem okvetlenül hátrány!

SZEX

Interjúszoba. Joe Bottom, a száz pillangó világbajnoka még csapzottan ül az újságírók előtt. Ő az Egyesült Államok válogatottjának a kapitánya is. Valaki felteszi a fene eredeti kérdést:

— Mi az amerikai úszók sikerének titka?

Bottom megrándítja a vállát, ami nem csekélység. Azt mondja:

— Semmi szesz, semmi szex, fél tizenegykor takarodó.

A csudát...

Ezen az alapon én is nyerhettem volna világbajnokságot Nyugat-Berlinben.

SNICLI

A pólócsapat egy kis vendéglőben étkezett. Többnyire jó vastag húsokat. Faragó Tamás, aki állatorvosnak készül, kétkedő [illegible] forgatott egy roppant szeletet.

— Ez az egyetlen bökkenő az én szakmámban — mondta. — Az ember csak k[illegible]rbonctani alapon tud ebédelni.

LABDA

Molnár Endre nyolc méterről kapott gólt a szovjet csapattól. Halálosan bosszantotta.

— Ahogy átugrottam balról a jobb oldalra, egy pillanatra a szemembe sütött a televízió reflektora. A labdát láttam, sőt, szinte már a tenyeremen is éreztem, ahogy közeledett. Gondoltam, leborítom a vízre. Le is borítottam, de a labda akkor még nem volt ott.

Óh, azok a dugába dőlt randevúk...

TÁBLA

Az olimpiai stadion kapuja alatt márványtábla a bajnokok nevével.

— Tessék — kiáltott Kárpáti György dr., a pólócsapat másodmestere. — Én már 1936-ban nyertem itt egy aranyat.

Tényleg, ott volt a név: Kárpáti. Mindenki illendően elcsodálkozott. Aztán kapcsolt: hiszen a Gyurika 1936-ban még éppenhogy a világon volt. A tábla Kárpáti Károly birkózóbajnok emlékét őrzi.

Megtaláltuk ott Csík Ferenc nevét is.

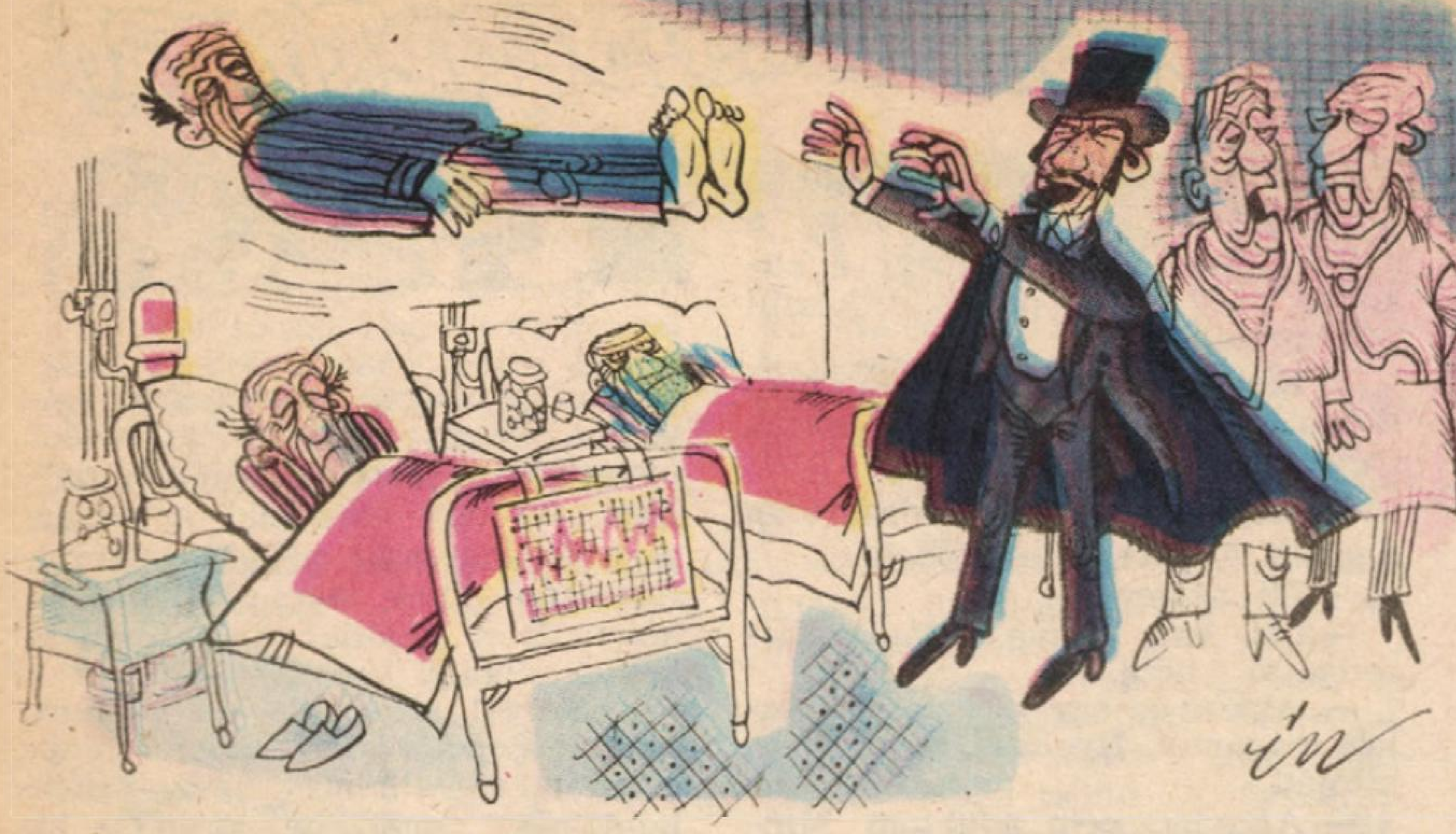
Az 1978-as világbajnokság 100 méteres gyorsúszószámában viszont nem állt rajthoz magyar versenyző.

Peterdi Pál

SAKKZSENIK

— Egyezzünk meg döntetlenben!

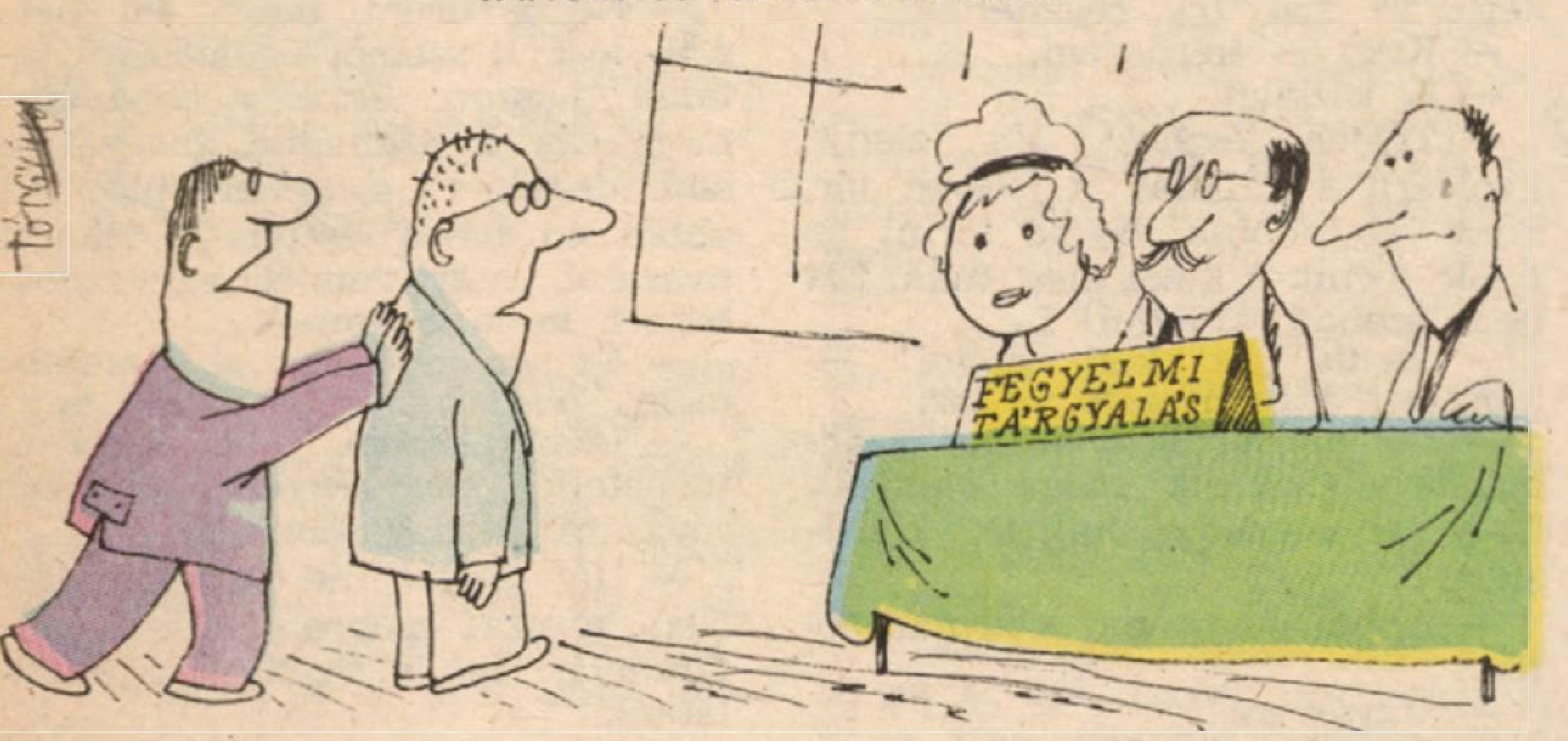
– A mágus segítségével több beteget tudunk a kórtermekben elhelyezni!

KÜLFÖLDI UTAZÁS UTÁN

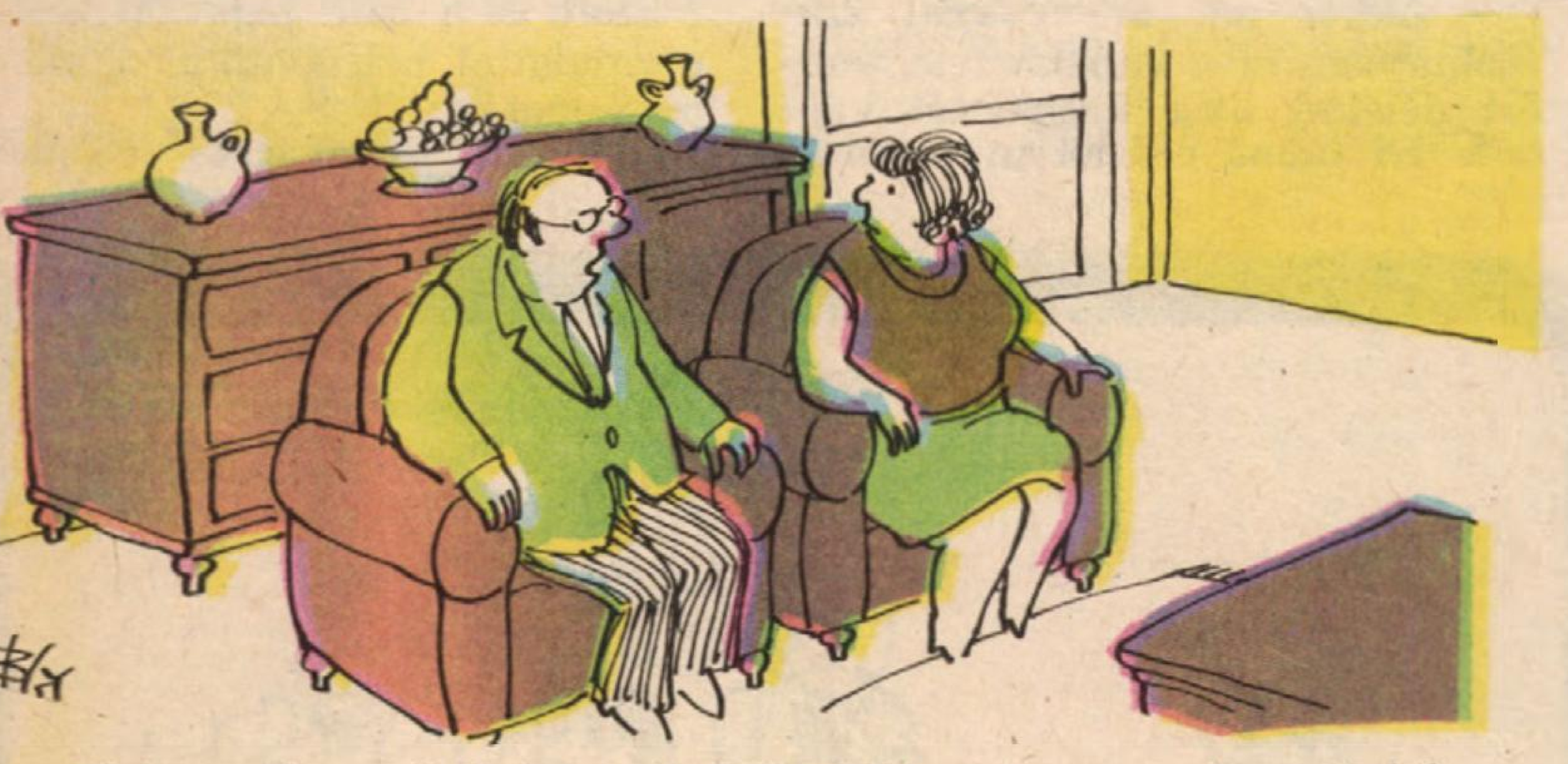
– Hidd el, hogy nem lett kisebb a házunk!

TANULT A FILMSZAKMÁTÓL

– A dublőröm!

ÉLETMÓDVÁLTOZÁS

– Mi lenne, ha elsétálnánk a Gelkáig, hátha kész van már a tévénk.

ÖT X, 13+1

— Lottó — lépett hozzám Országos Győzőné és körülnézett. Az utca kihalt volt, a részeg szélkakasok a zónaidőt fújták.

— Totó — suttogta Postai Levélné. — Ajánlom magam, expressz.

Az ég kék volt, a szobákban szobahőmérséklet uralkodott. Valamit nem értettem, már nyelvemen volt a kérdés, ám Országosné megelőzött.

— Öt forint — mondta és cinkosan kacsintott.

— Már megbocsássanak. Miről van szó?

— Nem olvas újságot? — vonta össze a szemöldökét Országosné. — Abban is benne volt.

— Micsoda?

Felnevettek.

— Hát, a lottó meg a totó. Meg az öt forint.

— Tudom — mondtam. — És?

— Még most sem érti?

— Hogyne érteném. Felemelik öt forintra.

— És ez magának nem gyanús?

Gyanakodtam vagy fél percig, de nem volt gyanús.

Országosné a fülemhez hajolt.

— Emlékszik még a hús árára?

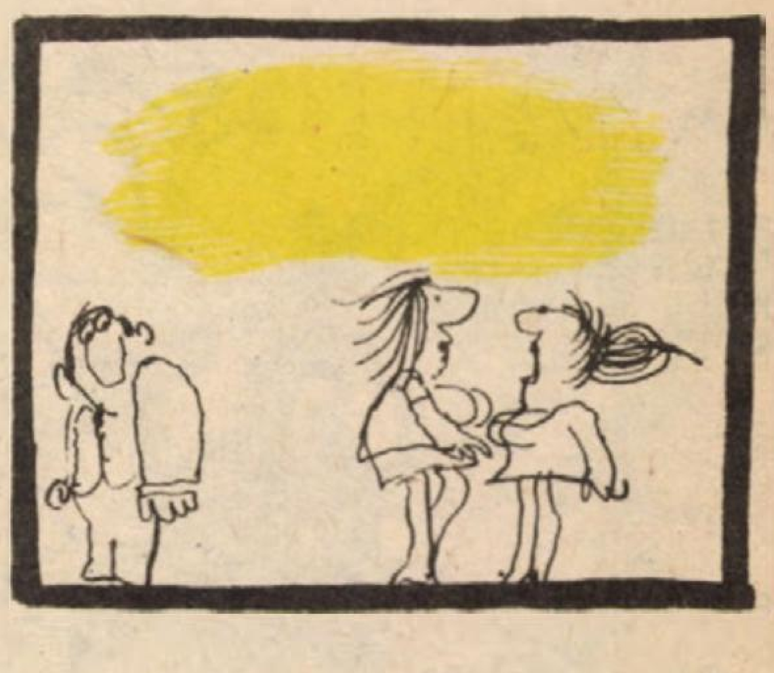
— Emlékszem — mondtam kelletlenül.

— Hát a cseresznyepálinkára?

— Ne bolygassuk, régi ügy.

— Hát, csak bolygassuk — élénkült fel a hallgatag Postai Levélné. — Ajánlom magam expressz, csak bolygassuk. Itt a legszentebb hagyományainkat veszik semmibe! Idáig becsületesen, az utolsó pillanatig titokban tartották az áremeléseket. Színes, érdekes volt az életünk, lehetett találgatni, hogy hány százalékkal emelik a vattacukor kilóját. De most!

Legyintett.

— Régi szép idők — mondta Országos Győzőné és felzokogott.

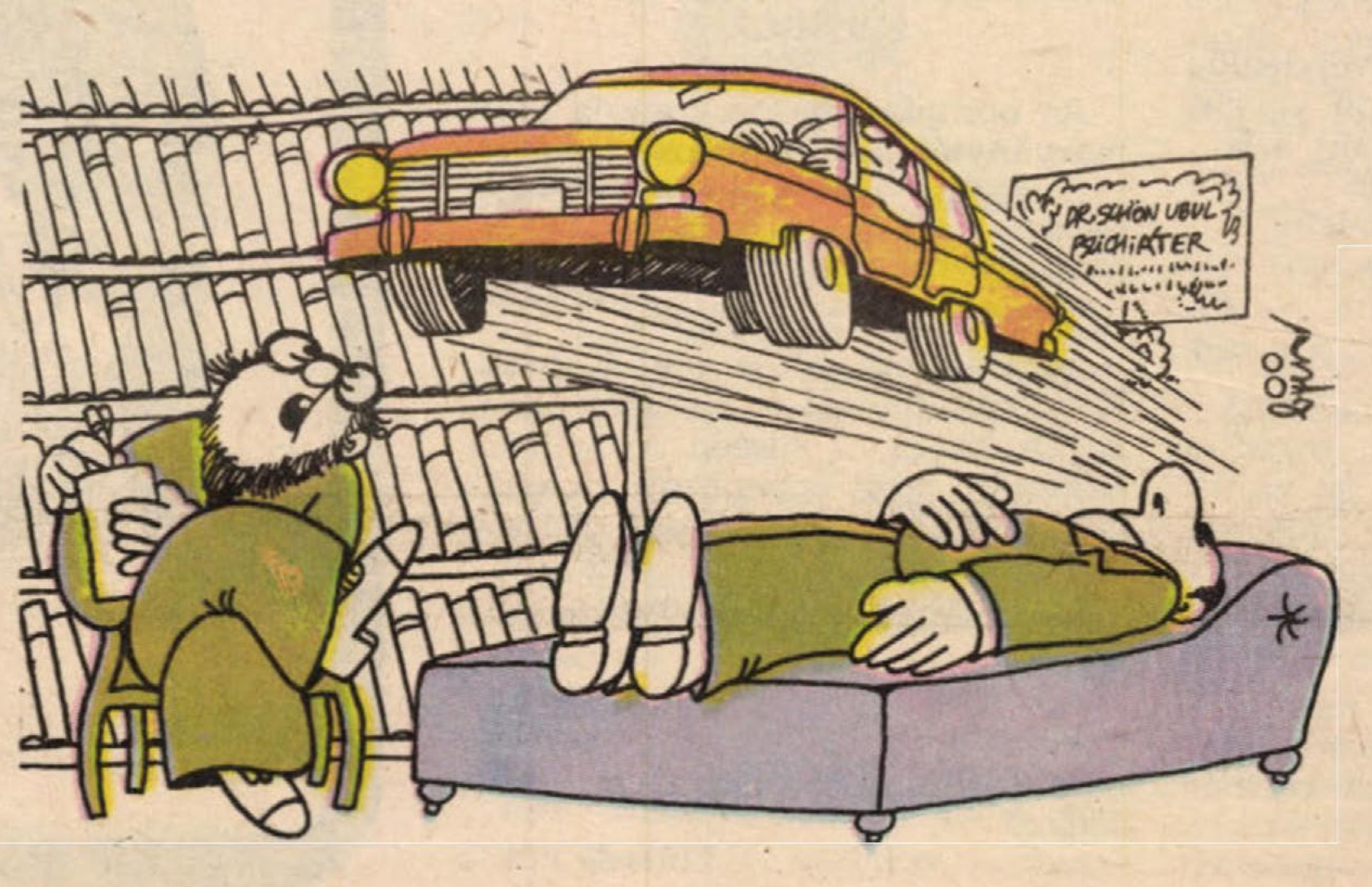
— Régi szép idők.

Postainé próbálta vigasztalni, nem sok sikerrel.

— Látja — mondta —, így bánnak velünk. Másfél hónappal előre tudja mindenki, hogy mi lesz. Tudja, ki fogja itt felvásárolni a szelvényeket? Megmondom: Senki. Hát nem rémes? — azzal faképnél hagytak.

Utánuk néztem. Öt X lábat láttam felszállni a 13+1-es villamosra.

Föld S. Péter

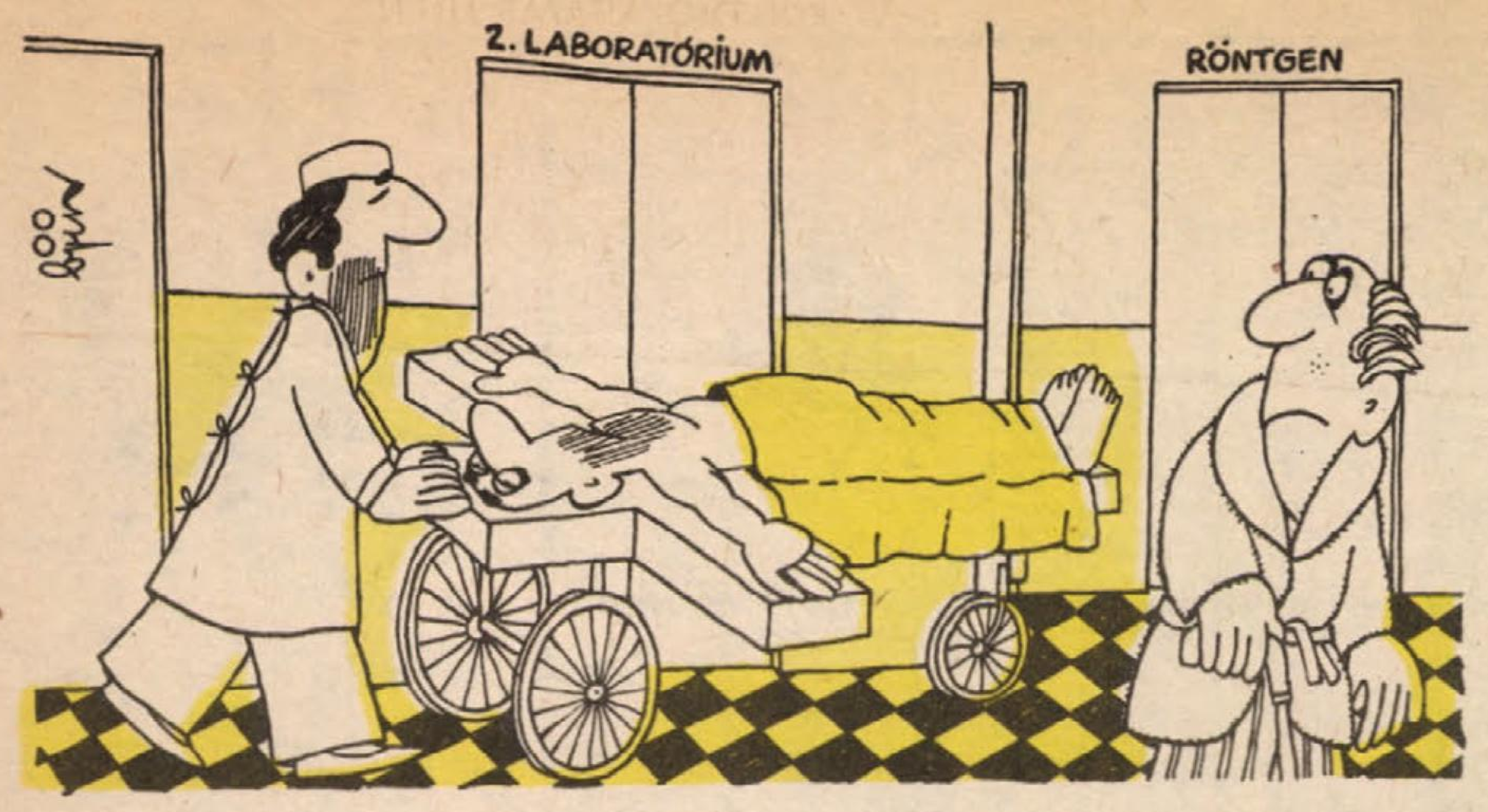

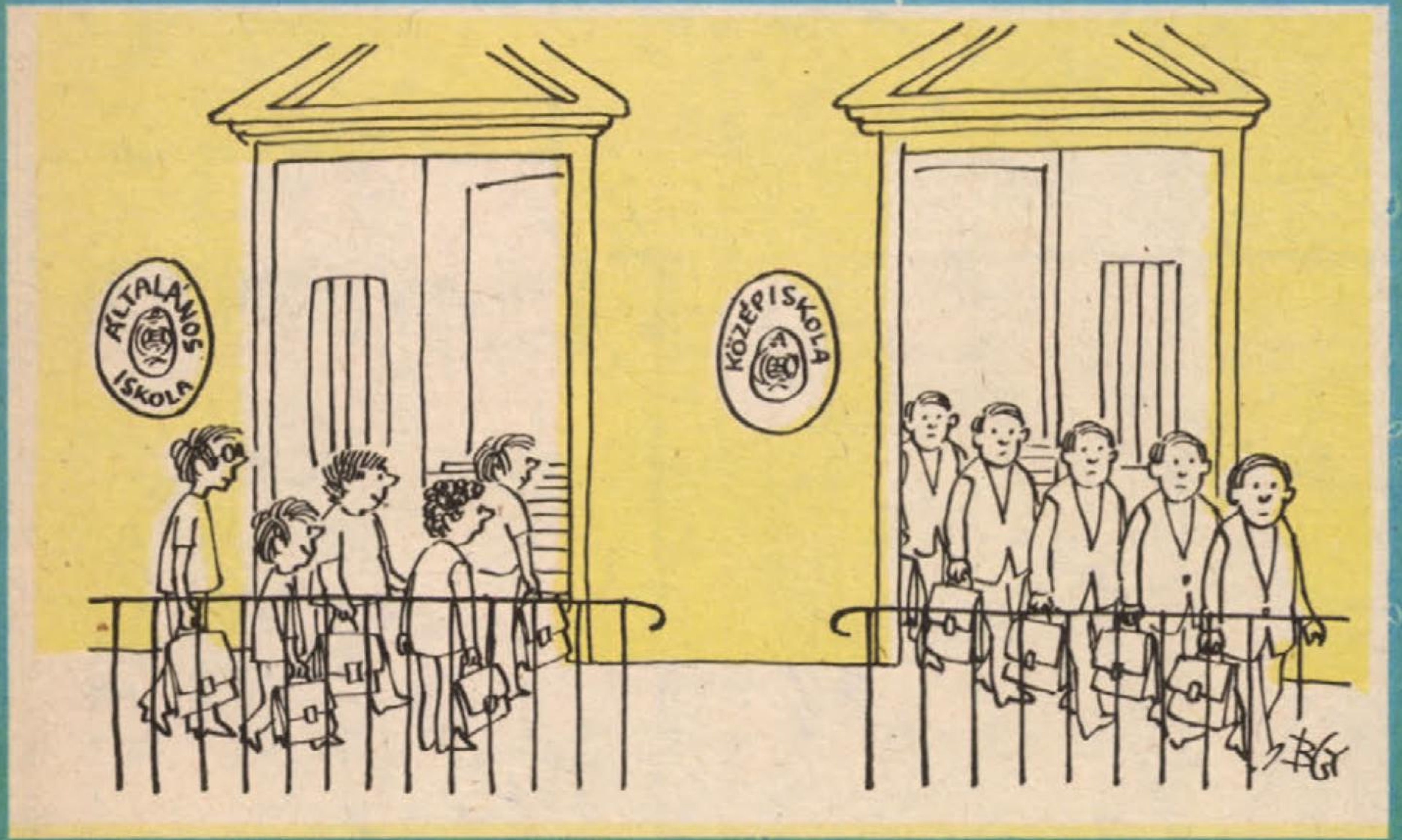
PSZICHOANALÍZIS

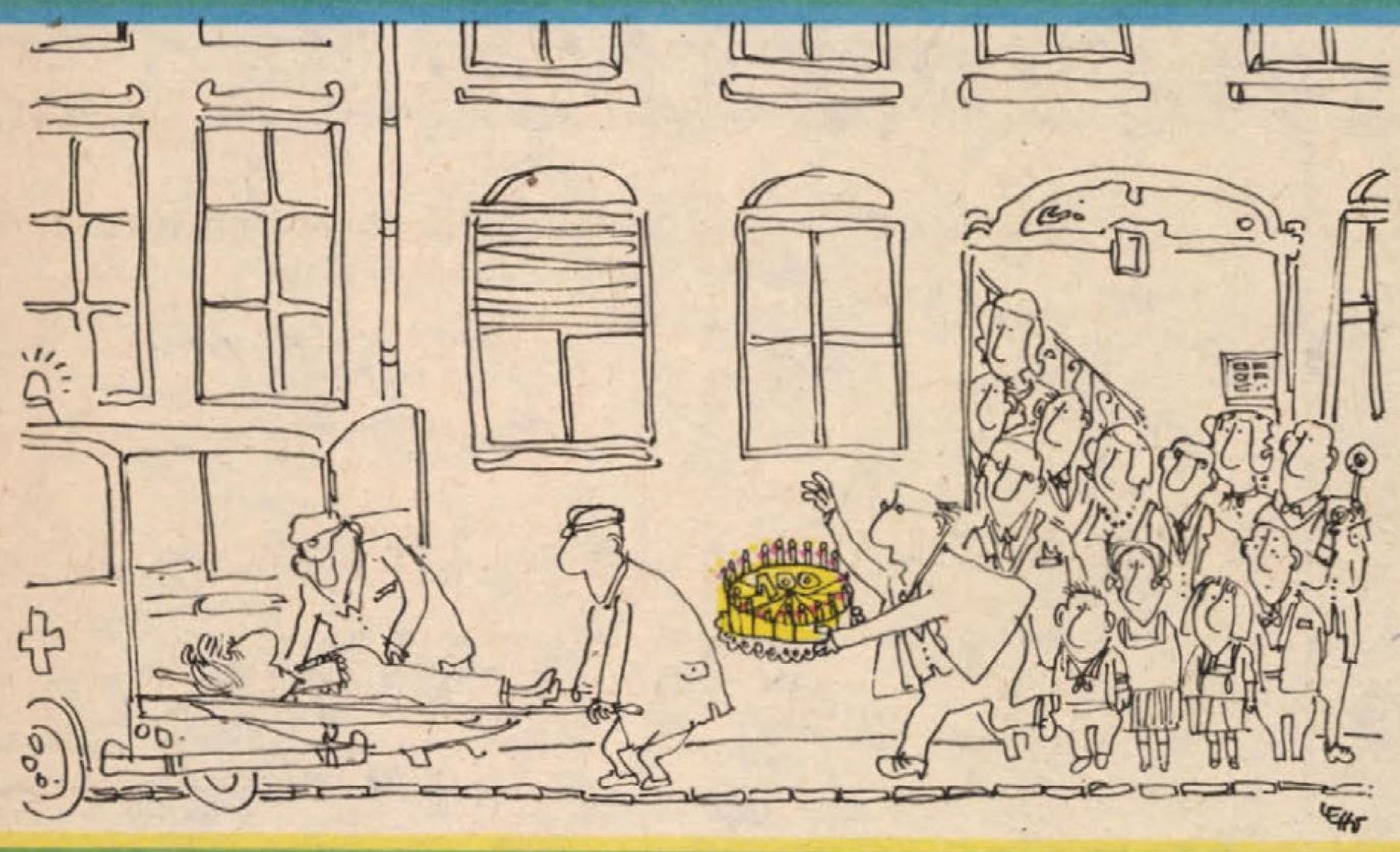
– Mikor érez agresszív ösztönöket?

BALÁZS-PIRI
HEGEDÜS
BRENNER
FÜLÖP
LEHOCZKI
VÁRNAI
SAJDIK

TORTÚRA

IMPORT HUMOR

TALÁLKOZÁS

EGYENJOGÚSÁG

CSODAFA

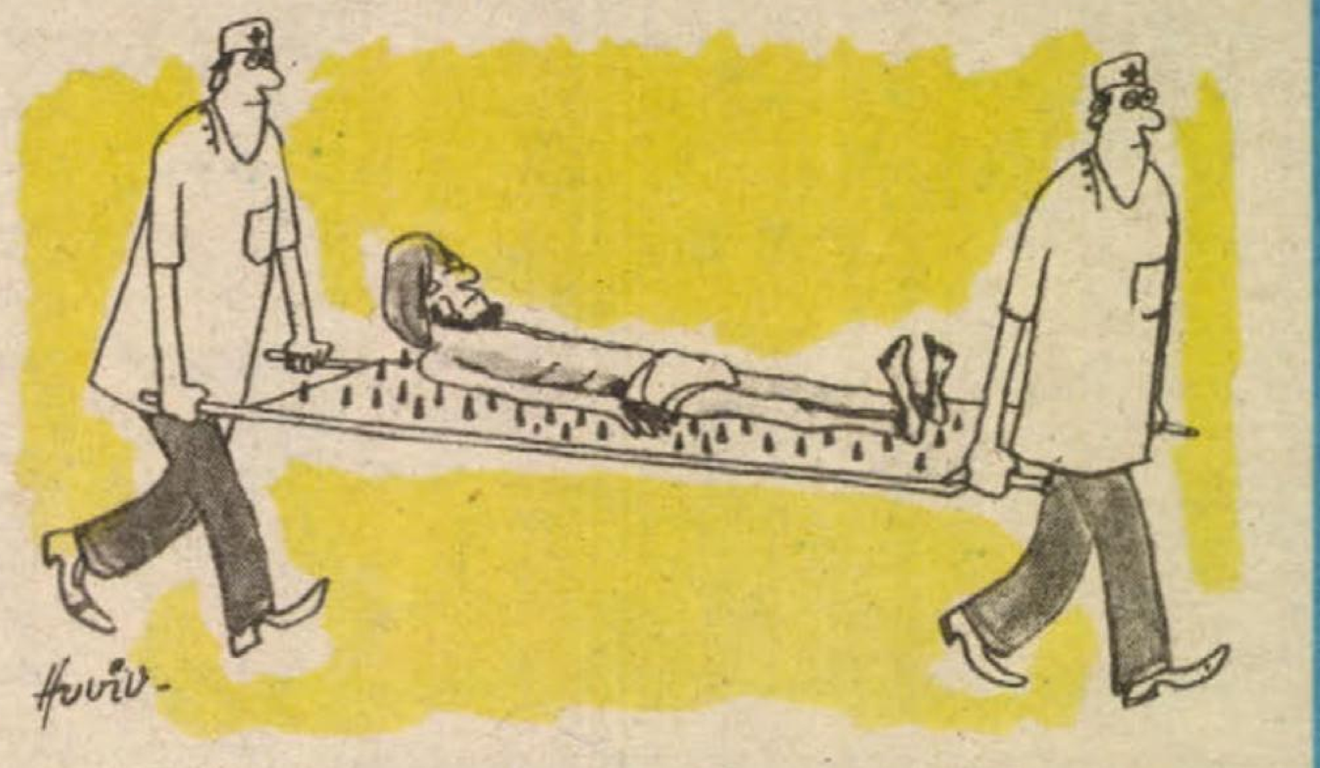
TINÉDZSER SZÜLŐK

KARMESTEREK

MENTŐK

AVATÁS

ESEMÉNY

Kipróbálás alatt van nálunk is az úgynevezett „retikül pill", vagy „rendezvous pill". A tabletta, amelyet ha a hölgyek randevú után elővesznek a retikülből, s lenyelnek, semmi következménye nem lesz randevújuknak. (Lásd még: „Ha az első randevúm sikerül ...") Már magyar nevet is kapott az új szer, olvastam a Nők Lapjában. Esemény utáni tablettának hívják, s egy-másfél év múlva forgalomba is kerül. A nyelvészek is örülnek, nemcsak a fogyasztók. Újabb értelme van az esemény szónak. Eddig is volt néhány. A hivatásos gépjárművezetők kisebb-nagyobb karamboljait például így nevezték. Ha egy sofőr később érkezett haza és csak annyit mondott, eseményem volt, a felesége — eddig — megnyugodott. Ezután kikaparja a férje szemét.

A rendőrségnél a rendkívüli esemény az esemény. Például, ha az esemény után egy hölgy pénzt kér. Ha eközben tetten érik, még az esemény utáni tabletta sem használ neki.

Kíváncsi vagyok, miről tudósítanak majd az újságok eseményrovataiban az eseménytudósítások? Követik-e a szó jelentésváltozását, s tudósítanak-e olyan eseményekről, amelyeket eddig csak a Playboyban közöltek.

Persze, ezt a tablettát is időben kell beszedni, mert ha valaki túl későn nyeli le, az már esemény után köpönyeg.

Gőz József

Aszongyák

hogy a legelőkelőbb nyugatnémet szállodák vendégei körülbelül évi 60 millió márka értékű berendezési tárgyat lopnak el a hotelekből.

Ijesztő elképzelni, hogy akkor menynyit lophatnak évente a kevésbé előkelő szállodák kevésbé előkelő vendégei, a lopás ezek szerint nem fényűzés, bár — ugyancsak ezek szerint — az előkelőség egyik ismérve, azelőtt is előfordult, hogy az előkelő vendég lopva megcsípte a hotelben a csinos szobalányt, de ha lopva csípte is meg, nem berendezési tárgyat lopva, ha mégis berendezési tárgyat lopva csípi meg a csinos szobalányt, az nyilván azt jelenti, az előkelő vendégnek az az előkelő életelve, hogy a hasznosat össze kell kötni a kellemessel, a sok előkelő szállodanév között most az NSZK-ban valószínűleg a Hotel Hermész (vagy németesen Hermes) név a legdivatosabb, Hermész ugyanis az ógörög mitológiában (másodállásban) a tolvajok istene is volt, és joggal, mert már csecsemőkorában ellopott Apolló gulyájából ötven marhát, egy modern szállodában persze nem űzhetné ilyen nagyban az ipart, ott be kellene érnie ötven egész marha helyett egy szelet marhával, a vendégek közt se találna kárpótlást, mert azok ugyan néha lemarházzák egymást, mégse igazi marhák, de a legkínosabb az, ha rajtakapnak egy fiatal jegyespárt egy ilyen előkelő szállodában, bár, ha ötletesek, kivághatják magukat:

— Mi nem feküdtünk le együtt, ez kétágyas szoba, de az éjjel, amíg aludtunk, az egyik ágyat ellopták!

(gergely)

TÜCSÖK és BOGÁR

Megint egy új magyar film?

(Kecskeméten fotózta Tóth László, körmendi olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Az életünk egy darabja...

Harmincéves a Népstadion

Hogy szalad az idő! Augusztus 20-án még csak a a huszonötödik születésnapját ünnepeltük!

(A miskolci Déli Hírlapból ollózta Porubjánszki Lajos, abaújszolnoki olvasónk)

Mintegy 350 ember a vadászatból él, köztük 1000 az aktív vadász; zsákmányuk a fóka, a bálna, a je-

Vagyis mínusz 650 ember passzív vadászatból él. Lehet, hogy jó fizetés fejében őket lövik?

(A Világesemények Dióhéjban című kiadványból nyírta Szigeti András, váci olvasónk)

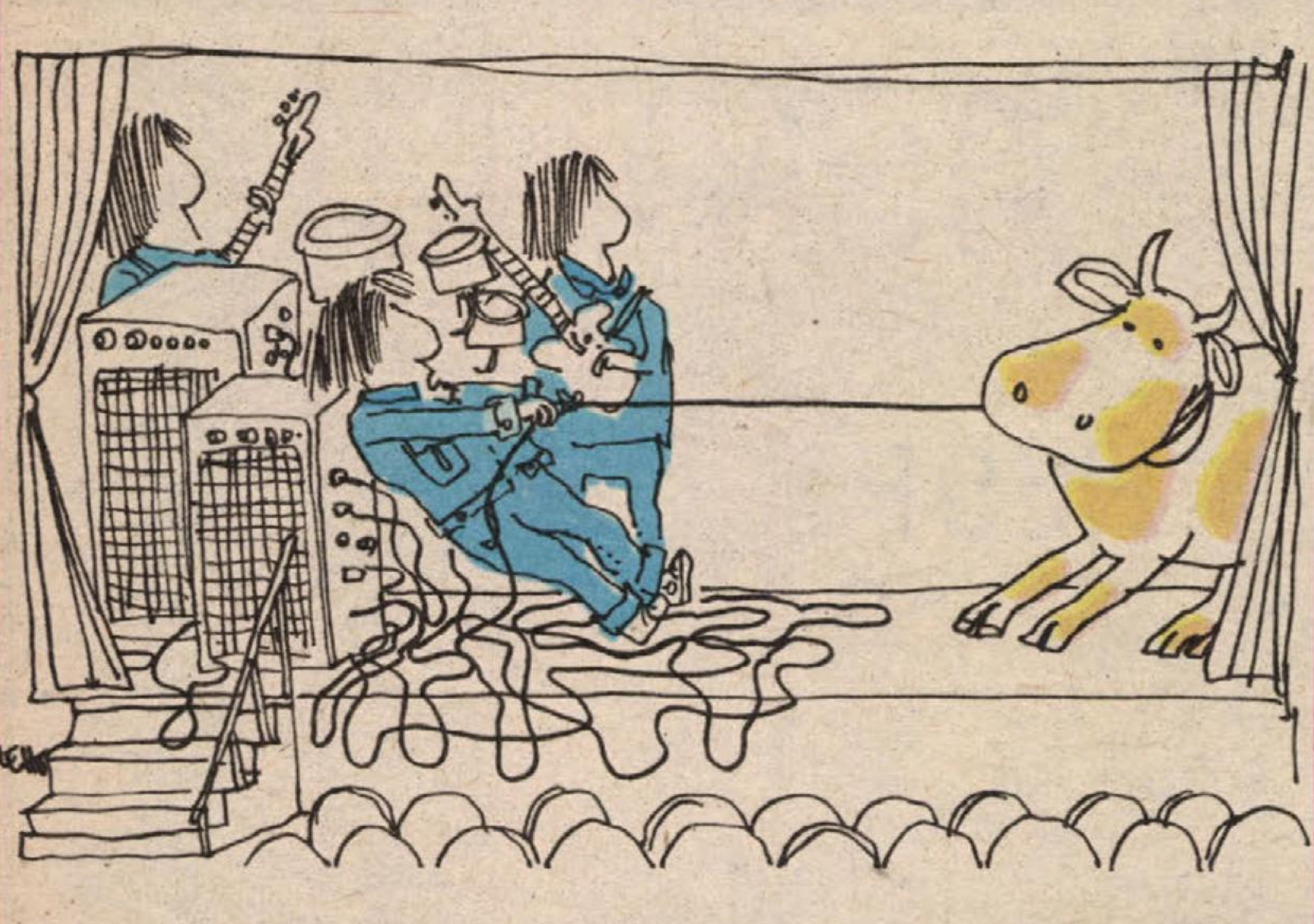

A hídi vásár megnyitóján a Rzesowi női fúvós zenekar szórakoztatta a közönséget

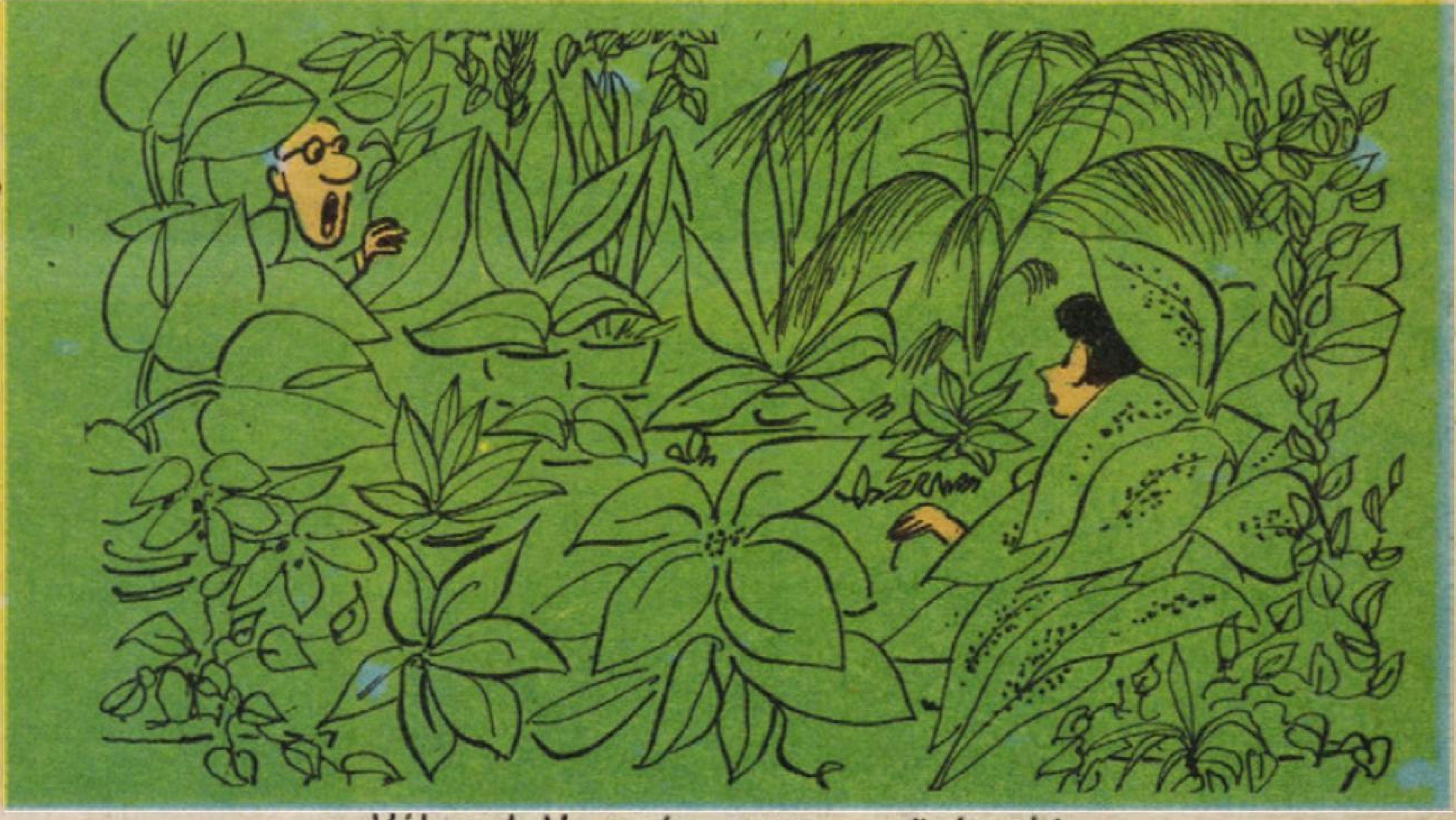
Különösen az volt kedves, aki a nagydobot fújta.

(A Hajdú-bihari Naplóban észlelte ifj. Székely István, debreceni olvasónk)

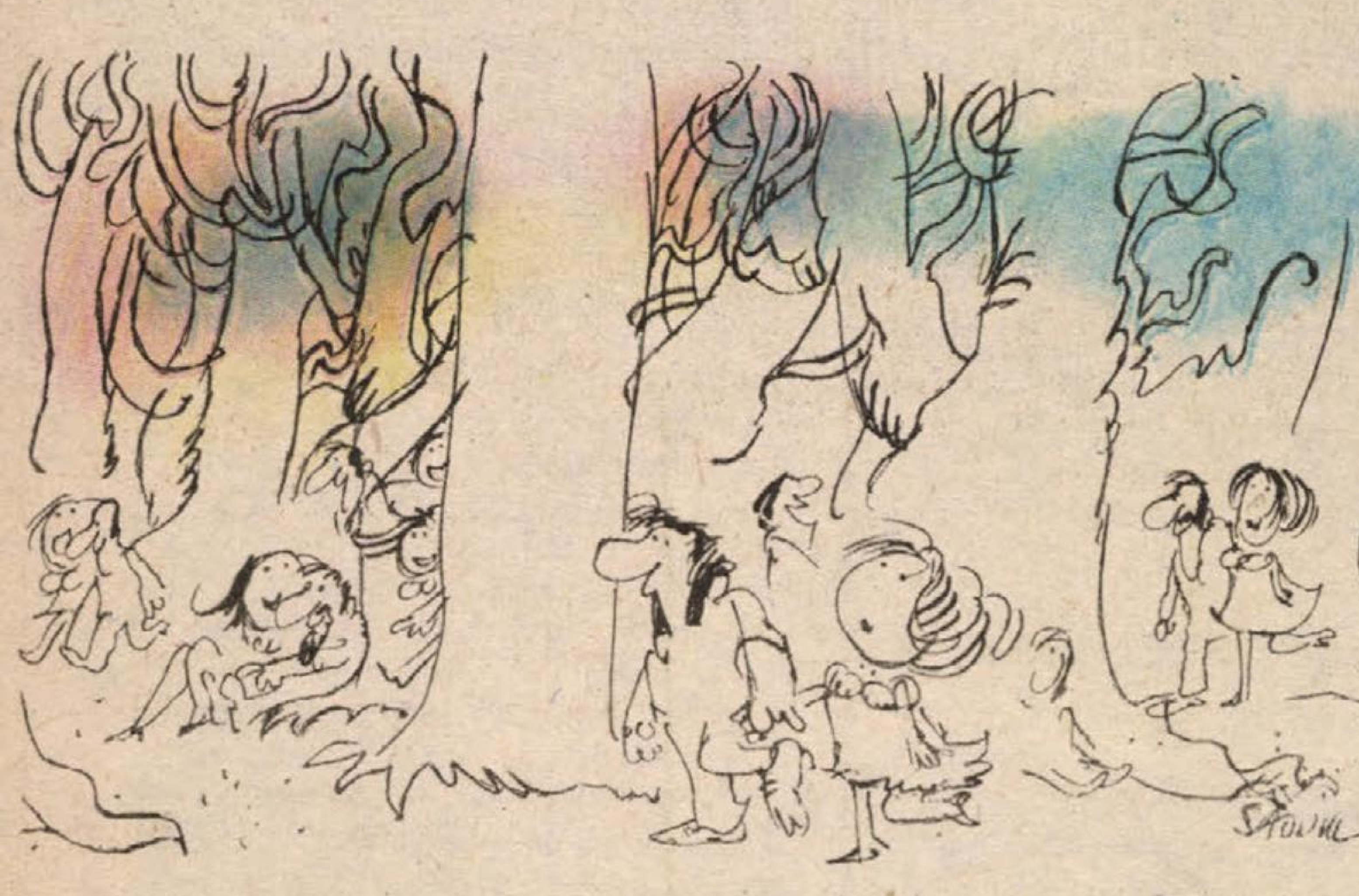
VIDÉKI MŰSOR

– Fene ebbe a sok zsinórba!

– Válassz! Vagy én, vagy a növények!

– Mondtam, hogy siessünk, másnak is eszébe jut az, ami nekünk.

ZSÖLLYE

A spanyolországi IBIZA szigetéről írom ezeket a sorokat.

Itt történt, hogy a szürrealista festészet egyik legszélsőségesebb képviselőjének, a külsejében sem mindennapi Salvador Dalinak a napokban érdekes látogatója volt: Geraldine Chaplin, aki Madrid környékén filmezik. Geraldine megvette Dali egyik képét, húszezer dollárért. A vásárlás után sokáig nézegette a színorgiákban tobzódó festményt.

— Nagyon hatásos! De azon lehetne vitatkozni, hogy ez a kép mit jelent?

Dali mosolyogva simogatta fényképeiről már ismert abnormálisan hosszú bajuszát.

— Ha megengedi, megmagyarázom a kép kettős jelentőségét. A kép magának azt jelenti, hogy boldog birtokosa egy Dali-képnek, nekem meg azt jelenti, hogy kerestem vele húszezer dollárt!

A sziget közepén kis domb áll, tetején régi kolostor. A hétköznaponként eléggé elhagyott helyet felkereste Vanessa Redgrave. A hűvös kis templom megtekintése után, a kolostorkert egyik távoli részén — kihasználva a tűző napsugarakat — bikinire vetkőzött, hogy egy kicsit napozzon. Hirtelen előbukkant egy állig begombolkozott fekete ruhás hölgy.

— Kérem, itt tilos kétrészes fürdőruhát viselni!

Redgrave bólintott.

— Oké! Melyik részt vegyem le? A felsőt vagy az alsót?

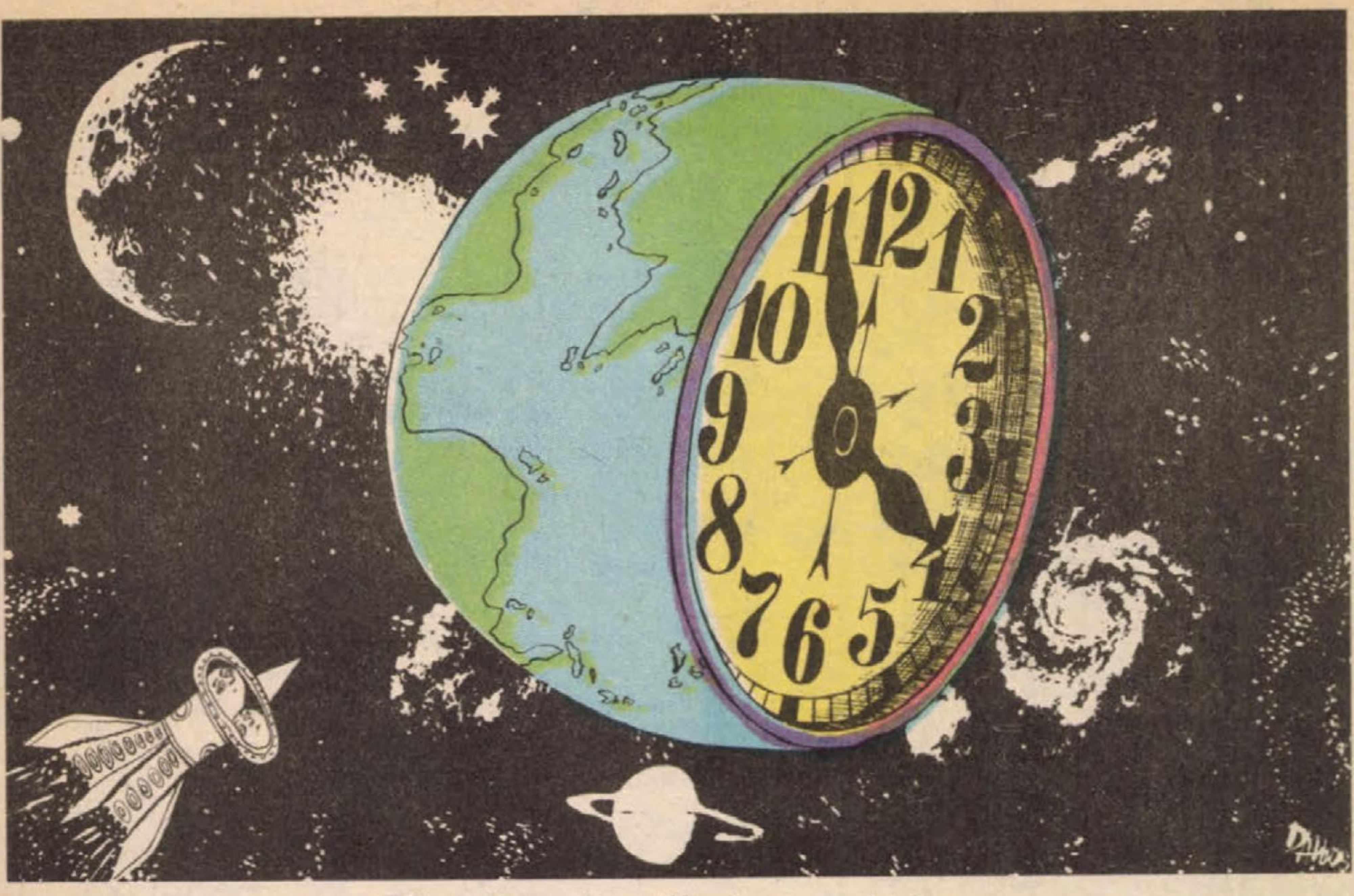
*

Ibiza nevezetessége a hetenként megtartott úgynevezett „Hippi-piac." A falusi búcsúkra emlékeztető vásári forgatagban láttam az alábbi feliratot, az egyik árus bódéjára kiírva:

„Megérkeztek az új farmernadrágok!
Háromféle méretben kaphatók:
Középméret
Kisméret
Nem lejhajolni méret."

Rátonyi Róbert

A FRANCIÁK NEM BÍZNAK A GREENWICHI IDŐBEN

– Ez talán a franciáknak is megfelel...

– Tessék, itt az eredménye, hogy nem vágták ki a fákat!

TRIBÜN

Herman Smith-Johnson, százhárom éves kanadai sífutó mondta a hosszú élet titkáról:

— Dolgozz állandóan, mozogj eleget és ne igyál túl sokat. De ne igyál túl keveset sem.

*

Jim Dickey, a Kansas-egyetem új rögbiedzője tudja, mivel tartozik a csapat hírnevének.

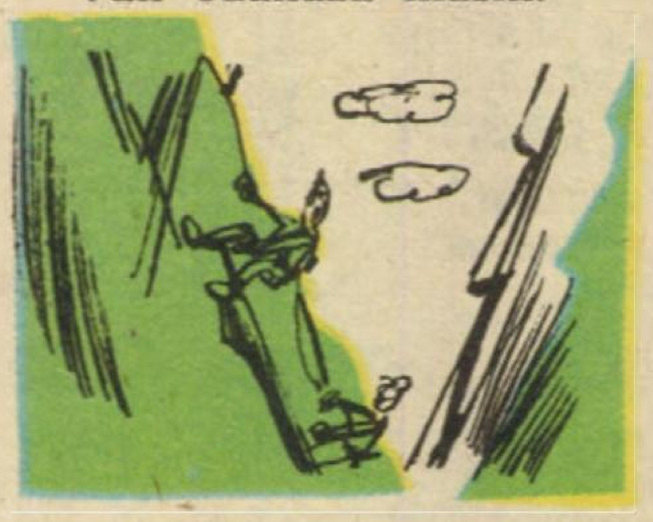
— Ez az együttes — mondta bemutatkozó beszédében — negyven éve nem nyert bajnokságot. Ha még negyven évig nem nyer... abban a pillanatban lemondok.

*

Az alpinista vékony kötélen fityeg a roppant mélység fölött.

— Jóságos ég — kiáltja. — És ha elszakad ez a kötél?

— Annyi baj legyen — szól felülről a hegyivezető. — Van odahaza másik.

Az edző dicsekszik.

— Minden meccs után hivatalból részt veszek az elnökségi ülésen. De még a legsúlyosabb vereség esetén is enyém az utolsó szó.

— Miért, hát mit tud mondani ilyenkor?

— Azt, hogy: „Bocsánatot kérek!"

Emlék a labdarúgó-világbajnokságról.

Cesar Menotti, az argentinok szövetségi kapitánya az egyik csoportmérkőzés után Housemant szidta:

— Ha van a világon olyasmi, amit utálok, az a lusta játékos.

A csatár ezt a ziccert nem hagyta ki.

— Ha viszont van a világon olyasmi, amit egy lusta játékos utál, az maga.

(p. p.)

MUNKAHELYI TORNA

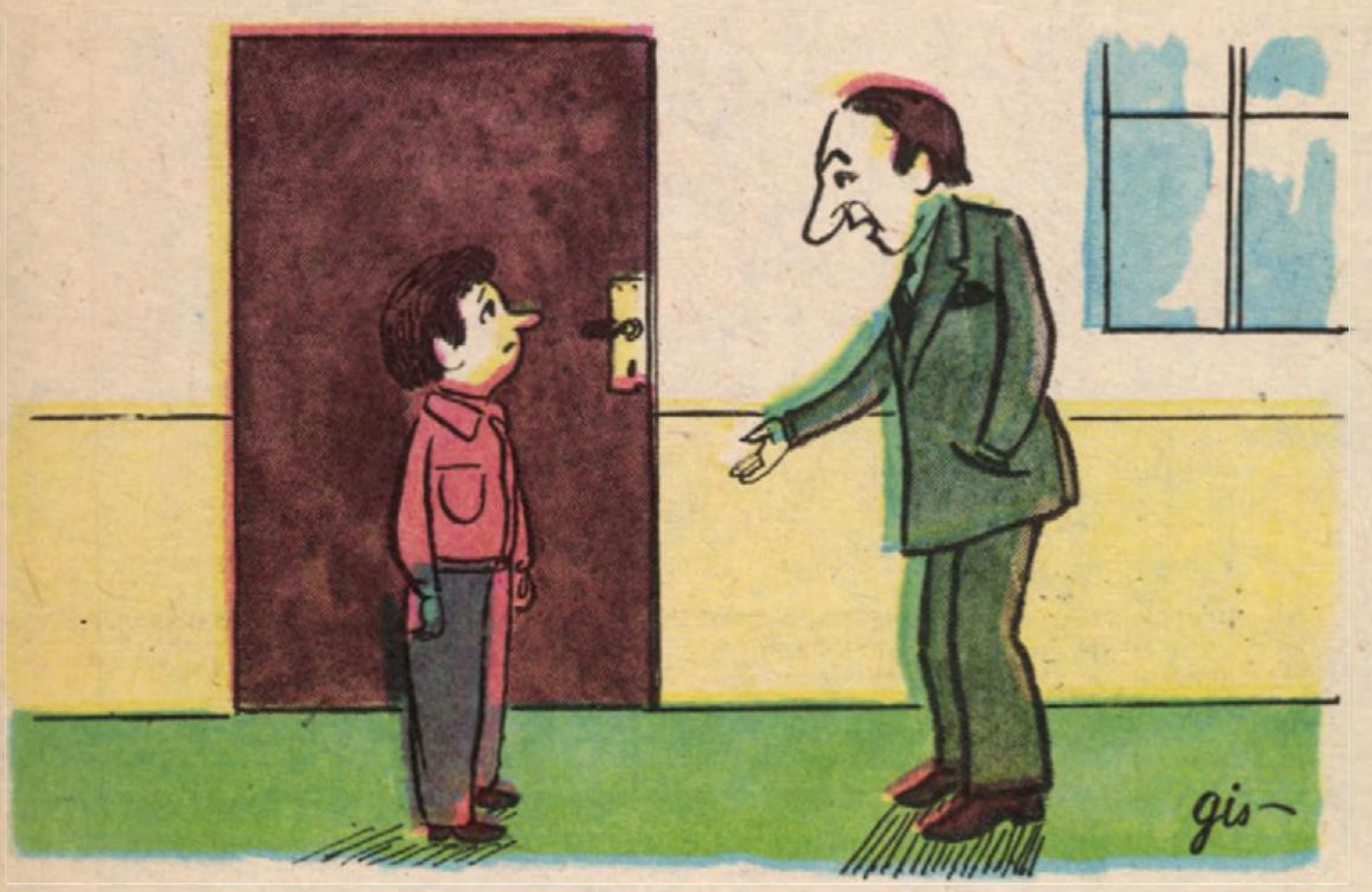

A HŰVÖS NYÁR UTÁN

– Végre elrakhatjuk a nyári holmikat!

A NYÁRI DIÁKMUNKA UTÁN

– Irigyellek, fiam, én is szívesen dolgoznék évente egy hónapot.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

•

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, ¼ évre 22,50 Ft

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
78.2308/2—37 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 504

ISSN 0134–0611

AZ AUGUSZTUSI (8. SZÁM) LUDAS MAGAZIN KERESZTREJTVÉNYÉNEK MEGFEJTÉSE:

„Most már azok az ételek sem ízlenek, amelyektől el vagyok tiltva."

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Liska Szilvia, Dabas, Vasút út 4. 2370

Széplaki Imre, Debrecen, Bercsényi u. 81. 4029

Béza Elemér, Bp., Harmat u. 14—16. 1105

A nyereményeket postán küldjük el.

Elévült aforizma

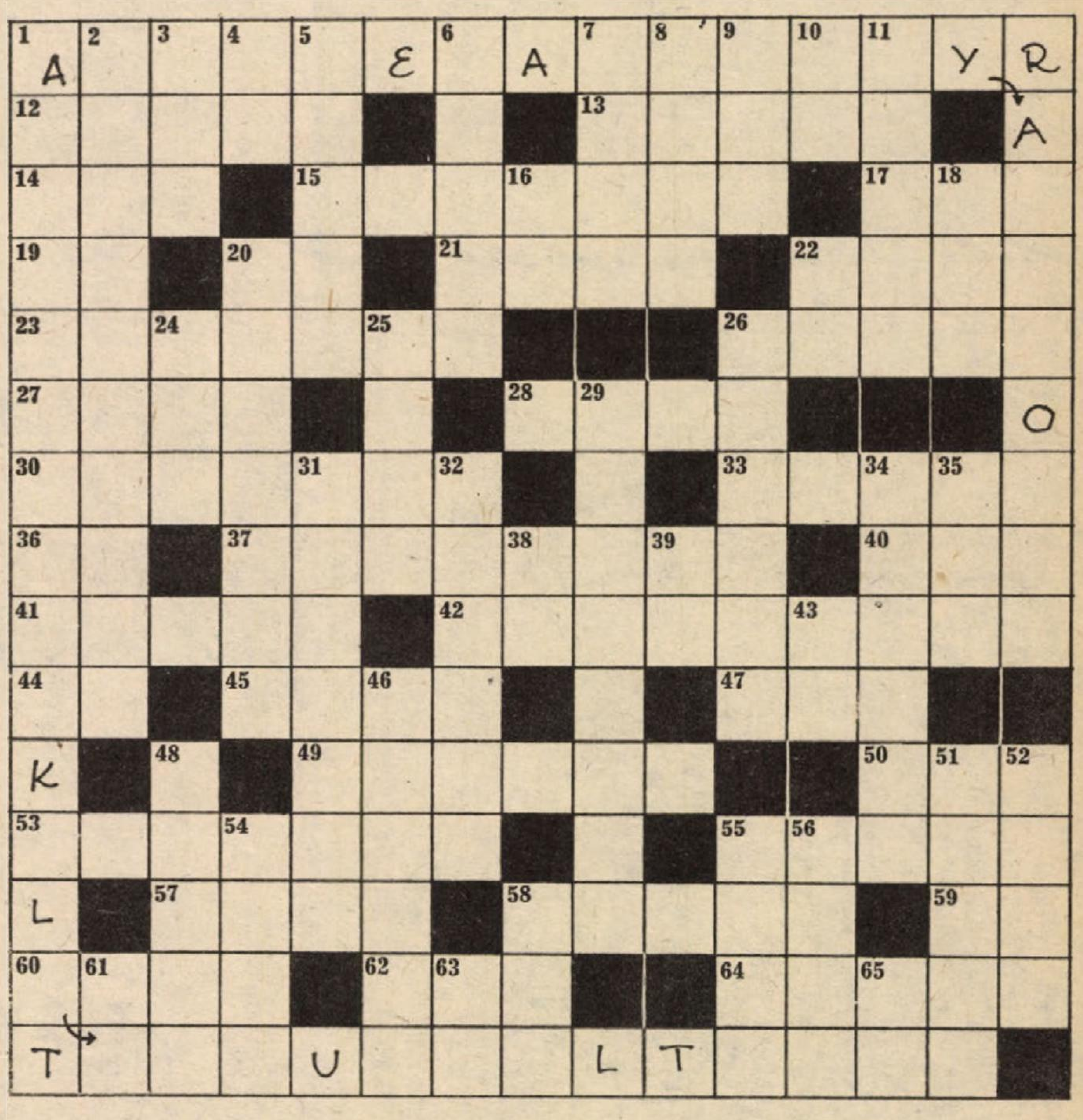
Ma már jócskán idejét múlta Balzac aforizmája a házasságról, melyet rejtvényünk vízszintes 1. és függőleges 1. soraiban találhatunk. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb szeptember 18-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

12. Régebben a legfelsőbb bíróság volt
13. Egy svájci kanton fővárosa
14. Ezen a helyen
15. Vörös bor
17. Hangszer
19. Szovjet repülőgép betűjele
20. A Szovjetunió jele autókon
21. Eladó holmik
22. Kukorica Jancsi szerelme
23. Mezőgazdasági erőgép
26. Német keresztnév (a hitlerista katona gúnyneve volt)
27. A Sajó mellékfolyója
28. Gáz segítségével kifújható permet
30. A jó levegő
33. Állam Ázsiában
36. N. M.
37. Népszerű táncdalénekesnő
40. Hónap rövidítése
41. Külföldi pénznem
42. Aki hisz a végzet mindent eldöntő hatalmában
44. Az arzén vegyjele
45. Személyragos határozószó
47. Rendőrségi alegység
49. Hajnali mise
50. Mint a 14. vízsz.
53. Nem útját állni
55. Polinéziai nép
57. Átnyújt
58. Pirosbetűs nap
59. Fontos fém
60. Kegyeletet? Illetéket? Hálát?
62. Érzékszerv
64. Igénytelen kis ülőhely

FÜGGŐLEGES

2. A 20-ik század elején keletkezett művészi irányzat
3. Felfog az eszével
4. A 27. vízsz. eleje
5. A Szovjetunió egyik népe
6. Magas, karcsú termetű
7. Lábbeli
8. Szellemi sport
9. Z. R. A.
10. Kofa egynemű betűi
11. Burgonyametélt
16. Az argon jele
18. Sportműszó (kiütött labda)
20. Szabadtéri néprajzi múzeum
22. Európai nép
24. Szeretek — latinul (szappanmárka)
25. Levonja a tanulságot
26. Gyakran a csillag jelzője
29. Zenei műszó (ötfokú)
31. Műkedvelő énekkar
32. Afrikai vadászkaraván
34. Krisztus történetének drámai feldolgozása
35. Így ejtjük ki a 18. függőlegest
38. A tantál jele
39. Azonos betűk
43. Orvosság
46. Világváros
48. Üdülőhely a Velencei-tó mellett
51. Közlekedési eszköz
52. Becézett női név
54. Iskolájáról nevezetes angol város
55. Gyermek szellemi tápláléka
56. Szerzetes főpap
58. Herélt kos
61. Az európium vegyjele
63. R. K.
65. M. N.

RÉGI TÖRTÉNET

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Ne legyél annyira kapzsi, másnak is szabad egyszer nyerni."

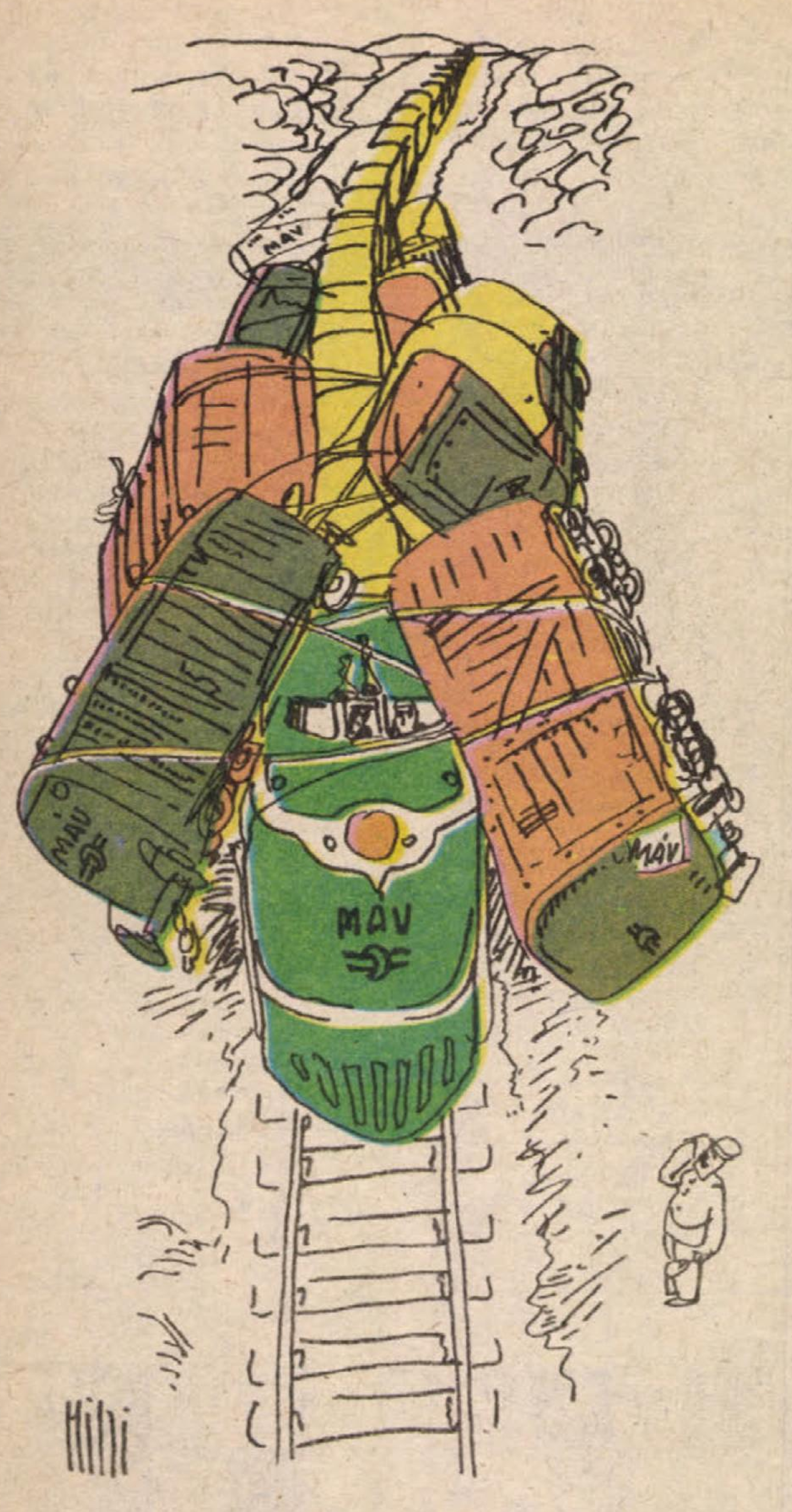
200—200 forintot nyert:

Palicza Józsefné, Gödöllő, Szabadság u. 72. 2100
Gazdik Anna, Miskolc, Brassói u. 2. 3519
Zérczi Menyhért, Dunapataj, Virág u. 2. 6328

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak tartjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

ŐSZI CSÚCS

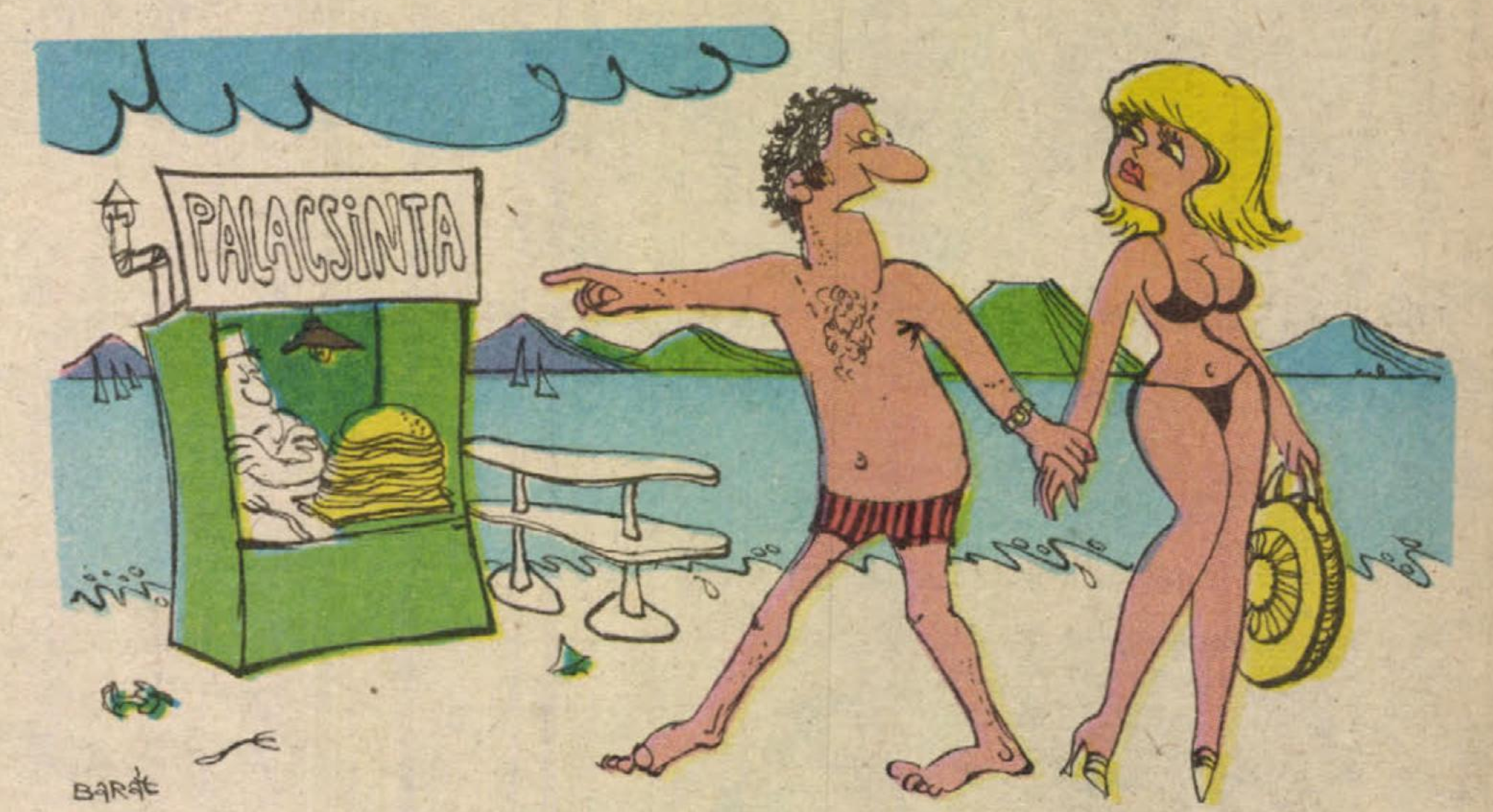

VILMA NÉNI

– Ne türelmetlenkedj, szivem, hiszen még a bolgárokat meg a románokat se lőtték fel az űrbe!

NOSZTALGIA

– Ez már az ősz! Nem kell sorbaállni a palacsintáért.

– Értse meg, kérem, régi telefonkönyvet nem veszünk!

Ludas Matyi

– Élhetetlen vagy! Október 1-ig kell egy ötös találat!

NÉPFRONTPOLITIKA

